

Dokonalá moc v úplné slabosti

1 Dobré ráno, přátelé. Je to fajn, že můžeme být dnes ráno znovu spolu, zatímco venku máme přeháňky deště se sněhem. Víme, že mnohým z vás zabere hodně času, abyste sem přijeli, protože cestujete ze vzdálených lokalit. Jsou tady v těchto dnech někteří vzácní přátelé, kteří přijeli z Chicaga a Alabamy a Georgie a Tennessee a z Illinois a všude z okolí, a tak doufáme, že Bůh vám poskytne bezpečné cestování. A modlíme se, aby vás ochraňoval na cestách v těchto nebezpečných situacích, kdy máme v tomto zimním období náledí. Tento kraj je v zimním období nebezpečný. Je to nejkrásnější kraj na jaře a na podzim, ale během zimního a letního období je velice nevlídný.

2 No, předpokládám, že se ještě nenahrává. A tak bych chtěl provést jenom určité oznámení ohledně poselství z minulé neděle. Zadržel jsem tento pásek a nedovolil, aby byl prodáván proto, že si ho musím nejdřív zkontrolovat. Častokrát se stává, že řeknu něco ve sboru, co bych nerad v takovém stavu pustil na veřejnost, protože se to někdy může stát kamenem úrazu; někdy to může dokonce vyvolat pochybnosti i u lidí tady v modlitebně. A to je...

3 Neříkám tyto věci lhostejně, ale někdy pod pomazáním, víte, člověk může říci to, co by si netroufl... co by si netroufl před lidmi vyslovit. A někdy vám pod pomazáním něco vyklouzne, víte, čeho si ani nevšimnete. A jedna z těch věcí, o které se domnívám a která byla vyslovena minulou neděli, ta by mohla něco takového způsobit... když jsem se zmínil, že jsem nikdy nevěřil ve výzvu k oltáři, rozumíte.

4 Rád bych o tom řekl a vysvětlil to, abyste tomu porozuměli. V Bibli se nikde nedočteme, že by byla učiněna výzva k oltáři. V Písmu něco takového nenajdeme. A nikdy skrze věky se to nedělalo, teprve až v metodistickém věku, asi před dvěma sty lety.

5 Výzvy k oltáři se dělají, když lidé vystoupí a snaží se přesvědčit a přitáhnout lidi: „Jen pojd', Johne, víš, tvoje maminka umírala a modlila se za tebe. Pojd', Johne.“ To není přesvědčující, přátelé. Ne, o takovém člověku se zřídka kdy v pozdější době dozvíme, že by udělal ve svém duchovním životě nějaký pokrok. A tímto způsobem můžete lidi vehnat do úzkých. A proto, že takto jednáme, je církev v dnešní době tolik zmatená.

Skutky 10:44

6 Jedná se o přesvědčení, o tom není zapotřebí mnoho mluvit, bratře; Bůh je tam a koná své dílo: „A když Petr mluvil ta slova, Duch svatý sestoupil na všechny, kdo poslouchali Slovo.“ Vidíte? Rozumíte? Chápete? Tam nebyla výzva k oltáři, ne, nic takového.

7 Tedy, oltář je místem modlitby a každá osoba přicházející do modlitebny by nejdříve měla přijít a kleknout u oltáře, ztišit se před Bohem a přinést svou prosbu v modlitbě za své blízké a poděkovat Bohu za to, co pro ně udělal a potom by se měla vrátit na své místo.

8 A tak je sbor místem, kde Slovo Boží... „A soud začíná od Božího domu, odkud vychází soud Slova,“ jenže dnes jsme to hodně pozměnili.

9 Tedy, nemám nic proti tomu, kdo udělá výzvu k oltáři, rozumíte. Udělal jsem jich spoustu a pravděpodobně jich ještě hodně udělám, pokud budu pokračovat dál. Ale pokud jde o mne, rozumíte, moc se na to soustředíte. Nemám proti tomu nic. Není v tom nic špatného, je to v pořádku, rozumíte.

Jan 6:37

10 Protože, poslyšte, Ježíš řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestli ho nejdříve nepřitáhne Otec. A všichni, které mi dal Otec, přijdou ke mně.“ To je pravda. A tak vidíte, to úplně odsouvá vaše oltáře stranou, rozumíte. „Všechny, které mi dal Otec...“

Skutky 2:38, 41

11 Naše zodpovědnost je kázat Slovo. Bible říká: „Kteří uvěřili, byli pokřtěni.“

„Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí na znamení odpuštění hříchů.“ Cože? Buďte pokřtěni ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů, vidíte, a obdržíte dar Ducha svatého.

Skutky 2:38

12 Ale když přesvědčujete a táhnete a strašíte lidi a říkáte lidem... Lidé, aby přijali Krista, musí přijít rozvážně a střízlivě a s přesvědčením. A potom, jakmile přijmou, sedící na svých místech, Krista, následující povinnost je, aby byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista na odpuštění těch hříchů, o kterých byli přesvědčeni, že byly zlé. A takto jsou zproštěni svých hříchů. A protože činili pokání a dali se pokřtít, jako svědectví pro ty lidi: „Přijal jsem Krista jako osobního Spasitele,“ a stávají se kandidáty pro Ducha svatého.

13 Tedy, mnozí lidé pokračují v přesvědčování a vyzývání k oltáři a podobně, což je v pořádku. S tím mohu souhlasit. Je to, co se týče

mě, úplně v pořádku, pokud to chcete takhle dělat. Ale pro mě to není biblické, rozumíte, a já se chci prostě držet Písma.

14 A právě proto jsem zadržel ten pásek, protože kdybyste to rozeslali, dostali bychom na 500 dopisů týdně s žádostmi o odpověď. Byla prostě pošlapána malá tradice, kterou někdo ustanovil. A když to uděláte, pak se vám to vrací.

15 A myslím si, že můj postoj ohledně některých takových věcí je někdy příliš kritický. A nerad bych to tak dělal, ale někdy vás k tomu povinnosti přinutí, rozumíte. Člověk se musí na tuto stranu přiklonit, ale myslím si, že lidé to pochopí.

16 Nuže, a proto jsme vděční, že máme stále laskavého nebeského Otce, který zkoumá naše chyby, ale nepopotahuje nás za ně k zodpovědnosti.

Římanům 4:20

17 Četl jsem zrovna epištolu Římanům, kde Pavel ve 4. kapitole napsal Božský komentář o životě Abrahama. Tedy, my víme, že Abraham se častokrát stával nervózní jako my. Jenže když byl jeho komentář sepisován, tam nenajdete ani jednu zmínku o jeho znechuceních, vidíte. Není tam o tom ani zmínka, ale bylo řečeno: „Abraham nepochyboval v nevěře o Božím zaslíbení, ale byl posílen vírou, když vzdal slávu Bohu.“ Vidíte?

18 A doufám, že tímto způsobem bude sepsán také ten můj komentář. Ne na základě mých chyb a nějakých dalších věcí, ale na základě toho, o co jsem usiloval. Na základě záměru mého srdce vůči Božímu lidu.

19 A tak dnes ráno jsme přišli, abychom se pokusili přinést krátké poselství, které snad Pán položil na naše srdce, abychom je předali lidem. A doufám, že vám to prospěje a také i mně, protože jsme tu pospolu a žijeme ve strašném čase posledních dnů. A tak předtím, než se pomodlíme, bych rád přečetl několik míst ze Slova — jedno před modlitbou a jedno po modlitbě. A tak nejdříve, abychom začali naši bohoslužbu nebo tuto její část, rád bych přečetl z epištoly k Židům. Jedenáctá kapitola k Židům, počínaje třicátým druhým veršem, kde je řeč o víře.

A co mám ještě říkat? Vždyť mi nepostačí čas, abych vyprávěl o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftem, Davidovi a také o Samuelovi a prorocích,

kteří skrze víru podmaňovali království, konali spravedlnost, docházeli zaslíbení, zavírali tlamy lvům,

uhašovali moc ohně, unikali ostří meče, bývali posilněni v slabosti, stávali se silnými v boji a obraceli na útěk vojska cizinců.

Ženy dostávaly své mrtvé vzkříšené, zatímco jiní byli mučeni a neočekávali vysvobození, aby tak dosáhli lepšího vzkříšení.

Jiní pak zakoušeli výsměch a bičování a dokonce pouta a vězení.

Bývali kamenováni, rozřezáváni, pokoušeni, umírali zabíjení mečem, chodili v ovčích a kozlích kůžích - strádající, soužení a trápení.

Židům 11:32-40

20 Sledujte teď v závorce:

Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, po jeskyních a rozsedlinách země

a nikdo z nich (ačkoli skrze víru obdrželi dobré svědectví) nedosáhl zaslíbení;

neboť Bůh zamýšlel něco lepšího pro nás, aby oni bez nás nedošli k cíli.¹

21 Když čtu příběhy o těchto šlechtných bojovnících, pozastavuji se nad tím, jak obstojí naše nepatrné svědectví ve srovnání s těmito lidmi tehdejší doby.

22 Teď, dříve než začneme s modlitbou, chtěl by někdo, abych se o něm zmínil před Bohem? Zvedněte jen ruce, jakákoliv je vaše potřeba, a ať On k tomu přihlédně a uslyší a splní vám ji, když teď skloníme hlavy.

23 Laskavý, milující Otče, pokorně se dnes ráno přibližujeme ke Tvému trůnu ve jménu Ježíše, tvého Syna, abychom přinesli modlitbu sami za sebe i za ty ostatní. A nejdříve, Pane, odpusť nám všechna naše provinění a naše nepravosti. A pak se chceme modlit i za ty ostatní, Pane, aby i jim mohlo být odpuštěno, a ať je Tvá církev

¹ V angličtině: aby se bez nás nestali dokonalí.

přitažena blíž k Tobě.

Židům 12:1

24 Vždyť opravdu, Pane, v našich srdcích věříme, že jsi připraven vykonat dílo se svou Církví, že jsi připraven ji vzít z tohoto světa a přenést do Království Božího. Ale, Pane, pomoz nám, abychom se na tuto hodinu připravili. A ať dnes ráno nastane ten správný čas, Pane, abychom počínaje tady od toho nahoře „až po každého z nás mohli odložit každou zátěž a hřích, které nás tak snadno obklopují, a abychom s trpělivostí mohli běžet závod, který leží před námi“.

25 A, nebeský Otče, prosím dnes, abys uzdravil nemocné a postižené. Mnozí v tomto národě trpí následkem různých ran a virových onemocnění, jak to lékaři nazývají. Prosím, aby Tvá uzdravující moc, Pane, se projevila na těchto lidech.

26 A tak přijď dnes ráno do toho našeho malého shromáždění. Mnozí cestovali stovky kilometrů a vyrazili včera pozdě večer, jeli celou noc za těžkých podmínek, pospíchali po těchto zasněžených cestách, aby to stihli do modlitebny. Bože, prosíme, abys je zvlášť požehnal. Není pochyb, že mnozí se museli vzdát větší části svých prostředků na jídlo na příští týden nebo něčeho jiného, nebo věcí, které si mohli pořídit ze svých peněz, aby zaplatili benzín a za jiné výdaje, aby sem mohli přijet.

27 Bože, ti, kteří k Tobě přicházejí prázdní, budou odcházet naplnění. Ty jsi to zaslíbil. A prosím, abys naplnil jejich srdce a koše jejich duší do plna svými dobrými Božími věcmi, aby mohli odcházet s vroucností ve svých srdcích a s nevyslovitelnou radostí plnou slávy. Naplň poháry těch vzácných lidí, aby přetékały duchovními dobrotami a Božími věcmi.

28 Požehnej každou ruku. Ty víš, jaká potřeba se nachází za každou touto rukou, Pane. Prosím, abys jim zvlášť požehnal. Mohli jsme Tě sledovat v průběhu tohoto uplynulého týdne, jak jsi zázračným způsobem v průběhu několika okamžiků odpovídal na modlitby v těch naléhavých případech nemocí a těžkostí. Ty jsi Bůh všemohoucí, stůj při svých služebnících. Prosím, Bože, aby ses dnes ráno postavil vedle nich. Dej jim touhu jejich srdcí, Pane; nevěřím, že by to měli pro nějaké sobecké účely, nebo že by za tím stály nesprávné motivy. Prosím, abys jim požehnal.

29 A teď, Otče, vzpomeň dnes i na mne, abych byl schopen sám sebe odsunout z cesty... Každý z nás, počínaje pastorem až po děti, dej,

abychom byli schopni odložit sami sebe stranou na Boží oltář a otevřít svá srdce a naslouchat Duchu svatému, když k nám bude promlouvat. Dej, abychom nastavili naše nádoby na přijetí Tvého požehnání na tu správnou stranu směrem nahoru. A pak do nich nalévej požehnání Tvého oleje pomazání. A dej nám sílu, Pane, kterou potřebujeme pro ty dny, které leží před námi. Dopřej nám tato požehnání. Prosíme za ně v Ježíšově jménu. Amen.

³⁰ (S bratrem Branhamem někdo mluví.) To je... Bratr Jack Moore je u telefonu, a stále mě přesvědčuje, abych tam tento týden přijel, rozumíte. Ale já necítím, že bych to měl udělat, rozumíte, a tak prostě nevím, co udělat.

³¹ Miluji bratra Jacka. A ta velká konference, která se tam připravuje, a on odřekl takové muže jako je Booth Clibborn a ti další; a on na tom trvá. Dal to už oznámit v inzerátech a trvá na tom, abych tam přijel. A tak bych si přál, abych byl opravdu puzen, abych tam jel, vidíte.

2. Korintským 12:9

³² A teď bychom chtěli přejít do 2. epištoly Korintským, počínaje 12. veršem 2. Korintským, chtěl bych přečíst jeden verš Písma jako naše téma, bude-li vůle Páně. 1. Korintským... spíše 2. Korintským, dvanáctá kapitola a devátý verš. Chtěl bych přečíst tu první část věty nebo tu druhou devátého verše, jenom ten odstavec:

Ale řekl mi: „Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti.“

2. Korintským 12:9

³³ Dovolte, abych to přečetl ještě jednou, abyste si byli jisti, že jste tento text pochopili:

Ale řekl mi: „Moje milost ti stačí (to Bůh říká Pavlovi), vždyť má moc se dovršuje ve slabosti.“

³⁴ Kdybych měl tento text nějak nazvat, chtěl bych použít tato slova: „Dokonalá moc v dokonalé slabosti.“ Když jsme slabí, máme sílu. Je to neobvyklý text v letničním shromáždění, vzít text o slabosti, protože obvykle vydáváme svědectví, jak jsme silní.

³⁵ A jak jsem již řekl, v průběhu tohoto týdne jsem se snažil jenom modlit, abych se dozvěděl, co bych měl před toto shromáždění přinést. Kdybych sem měl přijet kvůli tomu, aby mě někdo poslouchal, tak bych raději dnes ráno poslouchal někoho jiného, který by se tady postavil.

³⁶ Upřímně řečeno až do... Před několika dny jsem byl v Kentucky spolu s lidmi bratra Gabeharta. Když jsem od nich odjížděl, tam od toho vzácného bratra, jeho manželky, rodiny a těch ostatních, přišla mi tato myšlenka.

³⁷ Krátce předtím jsem vešel do jednoho domu. Stál jsem venku a ta paní řekla: „Ráda bych si promluvila s tímto kazatelem.“ A tak jsem vešel do jejich skromného domu. A tam byl... Zeptala se: „Ty jsi bratr Branham?“

Odpověděl jsem: „Ano, madam.“

³⁸ Řekla: „Stydím se, že můj dům takhle vypadá,“ řekla, „že tě zvu dovnitř,“ a rozplakala se. Dále řekla: „Ale jsem v potřebě a mám k tobě opravdovou důvěru.“

³⁹ A pak jsem zjistil, že to bylo místo, kde naše malá sestra Coxová, u které jsme byli s někým tam dole; ta obyčejná babička obchází sousedy s magnetofonem a přehrává jim pásky. To je to! To je ten správný nápad!

⁴⁰ Rozhlédl jsem se dokola v tom malém skromném domku, podobal se tomu, v jakém jsem vyrůstal; všude na stěnách visely obrázky Krista. Na stole ležela Bible. Řekl jsem: „Nikdy ve svém životě jsem nezažil větší poctu.“ Je to takový druh domova, do kterého rád přicházím. Řekla mi o prosbě nějakého člověka. A asi po pěti hodinách, co jsme se spolu modlili — ta obyčejná babička a já — modlili jsme se spolu a Bůh vyslyšel.

⁴¹ A tak jsme se pomodlili ještě jednou a matka Coxová a já a ti ostatní kolem stolu toho rána, sklonili jsme hlavy a prosili Boha, aby nám poskytl skrze její úsilí příležitost něčeho docílit. A díky této prosbě Bůh otevřel cestu. Vidíte? On je Bohem!

⁴² My se snažíme naše slabé stránky omluvit. Chceme mluvit o tom, jak velcí jsme, jak jsme důležití. Myslím si, že z toho důvodu mi Bůh dal toto téma, abychom se zbavili takových myšlenek, vidte.

⁴³ Existují určité malé věci, které děláme. Do sboru přicházíme kvůli tomu, abychom odhalili, v čem děláme naše chyby. A také, co bychom měli dělat, abychom se polepšili. Jestliže přicházíme do sboru, kvůli něčemu jinému, než tomuto, obávám se, že naše návštěva církve nám toho moc nepřinese. Musíme zjistit, v čem vězí naše slabosti, musíme zjistit naše špatná místa a uvidět, jak jsme bezvýznamní a vložit naši důvěru do Někoho, kdo je mocný. Ale pokud prožíváme

naše slabosti...

44 Mnozí z vás o sobě říkají nebo mají v oblibě si myslet, že jsou nedostateční, a proto se vymlouvají: „Nemám vzdělání, nemám takové schopnosti, není v mých silách to udělat.“ Pokud se toho ale budeš držet a budeš takto postupovat, budeš v tom pokračovat, pak nemůžeš ničeho docílit. Jenže právě to, že hledáme výmluvy v našich slabostech, právě to může Bůh použít a vykonat díky tomu nějakou práci. Čeká na nás, abychom se dostali do takového stavu, aby nás mohl použít. Když hledáme výmluvy a říkáme: „No, víš, já to nemohu udělat, nemám na to. Nedokážu to.“ Bůh vezme zrovna tuto věc, aby pomocí ní vykonal tuto práci. To je pravda.

45 A z toho důvodu si nás vybírá, protože jsme v takovém stavu. No, může to znít zvláště, ale bude-li vůle Páně, během několika minut bychom chtěli o těchto věcech přemýšlet.

46 Právě podle toho, jak jsme četli, shledáváme, že slabosti a odmítání... Zjišťujeme, že lidé, kteří jsou nejslabší a zavržovaní vnějším světem, jsou Božími hrdiny, kteří jsou schopni bojovat na frontové linii. Bůh si vybírá ty, kteří jsou neschopní.

47 Jeden metodistický bratr, tři z nich přicházejí do našeho sboru z Ohia, nebo ze severní Indiany. Nedávno mě oslovili: „Bratře Branhame, právě jsme obdrželi Ducha svatého. Měli bychom teď hledat dary pro naši službu?“

Odpověděl jsem. „Nedělejte to! Nechte to tak.“ Vidíte?

48 Jeden z nich se na mě obrátil s otázkou, řekl: „Právě jsem přečetl knihu nějakého bratra, kde je řečeno, že po přijetí Ducha svatého bychom měli hledat dary, pomocí nichž bychom využívali Ducha svatého.“

Řekl jsem: „A takhle se stali ohyzdným rouchem!“ Rozumíte?

49 Pokud jste si všimli v Bibli, Bůh používá vždy ty, kteří se snaží tomu utéci. Dokud si člověk přeje něco vykonat a myslí si, že má dost schopností, aby tento úkol zvládl, Bůh není nikdy schopen takového člověka použít. Podívejme se na utíkajícího Mojžíše; pohledme na utíkajícího Pavla a také na ty ostatní, jak před tím všichni chtěli utéci.

50 Řekl jsem: „Nehledejte nic. Pokud má Bůh něco pro vás, On vám to dá,“ rozumíte, „jen mu dovolte, aby se o to postaral.“ Dále jsem řekl: „A pak bude pro vás připraven takový čas, a ten máme dnes, kdy všichni chtějí udělat to nebo tamto a stát se nějakou velkou osobou.“

Jen se podívejte, kam bychom se s takovými názory dostali, rozumíte.“

⁵¹ Místo toho, abychom usilovali být velcí, měli bychom se snažit o to, abychom si uvědomili, jak nicotnými se můžeme stát, vidíte. Potom si nás může Bůh použít. Mám poznamenaných několik odstavců Písma, na něž bych se chtěl odvolat, doufám, že se mi to podaří. Ale může se stát, že mi na to nezbude čas. Ale my jsme...

⁵² Všimněte si, že je na to třeba toho nejslabšího a toho zavrženého; a prakticky každý Boží hrdina, kterého On kdy měl na frontové linii, byl člověkem tohoto druhu. Člověkem zavrženým, člověkem, který byl přesvědčen, že je nepostačující, člověkem, který neměl vůbec žádné schopnosti; a právě takový člověk se hodí k tomu, aby jej Bůh začal používat. To je pravda. Tehdy, když oni pociťují, že toho nejsou schopni, že nemají nic, právě tehdy se jich může Bůh zmocnit a pomocí nich něco docílit, chápete. Ale když si myslíte, že jste schopni to udělat, Bůh nás nemůže použít, protože to chceme udělat svými vlastními silami.

⁵³ A pak na druhé straně, když pociťujeme a myslíme si, že jsme neschopní a nechceme takoví být; ale budeme-li pak jen naslouchat Božímu volání, to je právě ta věc, do níž nás chce Bůh dostat, do takového stavu, pak On to může docílit.

⁵⁴ Když jsme sami neschopni, pak se stáváme osobou, která se vydává Božímu Duchu. Dokud si myslíme, že to můžeme udělat, nedokážeme to udělat. Když se ale ocitneme na takovém místě, kde si uvědomujeme, že to nejsme schopni udělat, tehdy se vydáváme Bohu a On to vykoná. Jestli tedy existuje snaha, abychom to udělali, selžeme. Ale jestli se jen vydáme Bohu, Bůh nemůže selhat. Existuje pouze jediná věc, kterou Bůh nemůže udělat, totiž zklamat. On může všechno udělat, ale nemůže selhat. On selhat nemůže.

⁵⁵ A tak dokud se to snažíme udělat sami a spoléháme na své vlastní schopnosti a podobně, ano, naše snaha vyjde naprázdno. Ale když se ocitneme v takovém místě, kde si uvědomujeme, že nejsme nic, pak si nás Bůh může použít.

⁵⁶ To důležité na tom, jedna z těch důležitých věcí, kterou musíme překonat (zapamatujte si to teď, zvláště vy, kazatelé, a stejně tak řadoví členové), existuje pouze jedna věc, kterou musíme překonat, jestli očekáváme vyplnění toho, co si Bůh od našeho života přeje, musíme překonat myšlenku ohledně lidských schopností. Pokud se někdy ocitneme v takovém bodě, že si myslíme, že můžeme něco vykonat za

pomocí naší vlastní inteligence a našich vlastních schopností, musíme to vyřešit takovým způsobem, že se budeme muset této věci zbavit, odložit ji stranou, tak, aby nás mohl Bůh použít. To je pravda.

57 Musíme se úplně vzdát. Nejsme schopni využít žádnou vlastní schopnost. Musíme se úplně vzdát. Musíme přijít k Bohu, musíš Mu vydat jak duši, tak tělo i ducha. A vše, čím jsi, musí být vydáno Bohu, aby On mohl vykonat v tobě a ve mně svou vůli.

58 Není to snadná záležitost. Já o tom vím, protože my vždy chceme do toho vložit nějaký svůj vlastní nápad. Víme, že to chceme udělat. Říkáme: „Dobře, vím, že by to mělo být vykonáno takovým způsobem.“ Ale tak dlouho, pokud to takovým způsobem děláš, děláš to špatně a Bůh nikdy takové úsilí nepoužije. Možná, s pomocí Páně, se budeme moci k tomu během několika minut dostat, a jednoduše vám ukázat, jak Bůh nemůže použít naše vlastní schopnosti.

59 A právě tak to vypadá s dnešním světem. Máme zde tolik zkušeností ze seminářů pro duchovní, příliš velký důraz klademe na vzdělání, přespříliš si zakládáme na našich vztazích a společenství v denominaci. Spoléháme jeden na druhého. Spoléháme na lidské schopnosti.

Jan 5:44

60 Bible říká: „Jak můžeš věřit, když...“ Podívejme se, jak to tam je v tom místě Písma. „Jak můžete mít víru, když přijímáte chválu jeden od druhého?“

61 Když si myslíme, říkáme: „Ten chlapík, to je velká osoba. To je význačná osoba. Je na něj spolehnutí.“ To se Bohu nelíbí, když takto jednáte. Musíme spoléhat na Boha a jedině na Boha! Nesmíme důvěřovat vlastním ani lidským schopnostem. Musíme se se vším všudy vydat Bohu.

62 Žádné schopnosti, nezáleží na tom či *jsou*, nebudou nikdy v Božích očích použitelné. Předtím než může Bůh dosáhnout svůj záměr, musí z nás vzít všechny naše vlastní schopnosti. Pokud má pro nás nějaké dílo k vykonání, tak dlouho, dokud cítíme, že si z toho uděláme pěkný džob, pak nebudeme nikdy Bohem použitelní.

63 „Dobře,“ říkáte: „Tvoje tvrzení, bratře Branhame, je příliš všeobecné! Ono je všeobecné, ale jen se podívejte a přesvědčte se, jestli se zakládá na pravdě nebo ne.“

64 Rozhlédněte se dnes kolem sebe na ty naše všechny velké úspěchy, o nichž si myslíme, že jsme je docílili, jenže kde a v jakém

stavu se nachází křesťanství ve Spojených státech? Podívejme se na všechny naše církve a denominace, na naše evangelisty, na naše uzdravovací kampaně a na všechno to ostatní, co jsme tady měli, a co nám to přineslo? Je to v horším stavu, než to bylo kdykoliv od počátku. Dnes je to v horším stavu, než to bylo kdykoliv předtím, protože jsme usilovali o to, abychom to vykonali pomocí lidských schopností.

⁶⁵ Scházejí se spolu a konají dlouhé modlitby. Potom jdou tam, kde jednoho dne měli shromážděno 150 000 lidí, nebo něco takového, protestantů a katolíků dohromady, někteří odříkají nějaké modlitby a modlí se a odříkávají modlitby a podobně. Nejsou na tom o nic lépe, než kdyby se vůbec neshromáždili. V Božích očích to nemá žádnou cenu.

⁶⁶ Nuže, pokud to zní příliš kriticky, promiňte, pochopte. Ovšem, my musíme tuto věc hluboce zatlout. Rozumíte? Musíme trefit hřebík na hlavičku.

⁶⁷ K čemu je to dobré? Nehodí se to k ničemu. A stejně tak to nebude k ničemu i v budoucnu, dokud každá osoba, která vyznává, že je křesťanem, nezapomene na své schopnosti a nevydá se úplně Bohu.

⁶⁸ Pak bude Bůh moci dosáhnout svého záměru tím, že pošle... Ne probuzení, ale, bratře, to, co On potřebuje nejdříve udělat, je poslat usmrcení. To je pravda. Abychom mohli být obživeni. Než budete znovu narozeni, musíme nejdříve umřít, a musíte... On potřebuje naše usmrcení. Tato modlitebna potřebuje usmrcení a já spolu s ní. Jeden každý z nás potřebujeme usmrcení, abychom mohli být obživeni do nového života a znovu se uchopit k nové naději a novému prožití. Jenže nejdříve potřebujeme mít den truchlení.

⁶⁹ Potřebujeme poddáni se Duchu, namísto tak velkého spoléhání na vzdělání, na naše programy, naše kampaně a všechno to ostatní, co vlastníme. Spoléháme na spolupráci s tolika různými kazateli, s nimiž spolupracujeme. Dovolujeme tolika... Pokud z toho nevytěžíme tolik a tolik, pak to nebudeme vůbec dělat. Bez toho do města nepůjdeme; a když takto postupujeme, sestavujeme to jako nějaký veliký stroj, který je celý zakarbonovaný, rozumíte.

⁷⁰ A tak od toho musíme odejít, od této lidské schopnosti. Musíme se ocitnout v takovém stavu, kde můžeme vydat naše duše a naše životy, a to se týká dokonce našich hospodyněk a manželek, to se týká farmářů, mechaniků, ať už jste kýmkoli. Musíme se úplně vydat Bohu, uvědomit si, že nejsme nic. A potom, ať Bůh z tohoto bodu začne. Ať

začne působit, jednat. A to zahrnuje každého z nás, jednoho každého. To je to, co potřebujeme.

71 A právě teď to dokazuje historie, dokazují to dějiny, že Bůh si vždy zvolí nikoho, aby se stal něčím. Bůh si bere osobu, která není nic.

72 V dnešní době, dokud nemáš dobré teologické pozadí, pak aby ses raději vůbec nesnažil vejít do nějakého města, a bylo by lépe se vůbec nepokoušet zorganizovat nějaké shromáždění. Ale pokud máš nějaké význačné pozadí s velkým vzděláním nebo školením za svými zády a podobně, můžeš přijít do města, získáš spolupráci a můžeš pořádat velká shromáždění. Dobrá, to není shromáždění... Je to shromáždění, je úplně stejné jako každé jiné, ale k čemu je to dobré? Vidíte, vy stále... Ta malá děvčata a chlapci, kteří přicházejí k oltáři a žvýkají žvýkačku, a muži a ženy přicházejí jenom proto, aby mohli povědět, že přišli k oltáři. Vejdou do místnosti, kde jsou jim dány pokyny a pak se vrátí a budou pokropeni nebo ponořeni, nebo jak to tam mají *ve zvyku*, a potom za rok...

73 Jeden z našich největších evangelistů řekl, že kdyby věděl, že může zachránit 10 % z těch, kteří se v průběhu jednoho roku jeho službou obrátili, pak by byl šťasten. No dobře, kdyby měl tisíc nově obrácených, příští rok by tam mělo být deset tisíc. Vidíte, my prostě nemůžeme dosáhnout cíle, chybujeme v našich záměrech.

74 Někteří z nás stavějí na intelektuálních koncepcích, takových jako: „Ten ví všechno, ten muž je vzdělaným učencem. Měli bychom lidi školit a vzdělávat je.“

75 Jiný si zas zakládá ve svém hnutí na senzacích, na chvění, na pláči, na pokřikování, tancování v Duchu nebo na nějakém jiném emocionálním projevu nebo věci. Je to stejně tak špatné jako se vzděláním. Pokud ďábel nemůže docílit úspěchu na této straně, potlačí vás na druhou stranu.

76 Ale jedná se o to, abychom neměli nic, na čem bychom mohli sami spoléhat nebo co bychom byli schopni sami vykonat, ale abychom se úplně vydali s naší slabostí Bohu a řekli: „Tady jsme.“ Nemáme nic, žádnou schopnost, na kterou bychom se mohli spolehnout.

77 Vyhledejte si to zpětně v Písmu a přesvědčte se, stejně tak jako já mám tady poznamenány odstavce Písma, na které se odvolávám. Napříč Písmem zjišťujeme, že Bůh vždycky používá ty, kteří jsou ničím, aby se stali něčím. Bere vždy to, co je zavrženo světem, co je zavrženo tím moderním věkem, a to je ten druh, který si Bůh vybere, pozvedává

a použije.

Skutky 4:13

78 Zamysleme se nad apoštoly. Zamysleme se nad Petrem, tím rybářem, který neměl ani tolik vzdělání, aby se uměl podepsat. Jan byl nevzdělaný a neučený. Tamti muži! On prochází kolem těch vznešených a vzdělaných kněží, kolem těch velkých osobností tehdejší doby, učenců, členů církve, kolem těch lidí, kteří si o sobě hodně mysleli, ale vybral si ty, kteří byli ničím a použil je.

79 Nuže, někdo se může stát jedním z Jeho lidí. Bůh si je může použít, pokud jsou rozhodnuti zapomenout, že jsou něčím. Pokud jsi hotov zapomenout, že jsi někdo a hotov stát se ničím, pak tě Bůh může použít a něco z tebe udělat. Ale ty musíš zapomenout, že jsi někým důležitým.

80 Mnozí z nás to ve svých životech děláme. Jakmile... Někteří lidé, jen co se stanou křesťany, se stávají domýšliví, lhotejní (to je pravda) a jednají na této cestě zrovna opačně. Vracejí se zpět, místo aby šli kupředu. A čím více toho můžeš ze sebe odstranit, tím větší prostor dáš Duchu svatému, aby tam mohl vstoupit.

1. Královská 18:35

81 Podobně jak řekl Eliáš (Elizeus) Jozafatovi a těm ostatním: „Vykopejte tady mnoho jam; čím hlouběji budete kopat, tím více místa si uděláte pro vodu.“ A čím více se zbavíte samých sebe, našeho vlastního neřádu a vlastních schopností, kolik jich jen můžete ze sebe vyhodit, tím více místa zbude pro naplnění Duchem Božím; tak dlouho, jak to jen můžeme dělat.

82 Pavel, ten, o němž jsme přečetli zrovna tady v Korintských, v 2. epištole Korintským, zjišťujeme, že ten muž byl velkým mužem. Byl učencem, význačným člověkem. Ale musel zapomenout všechno, co se kdy dozvěděl, aby mohl poznat Krista.

1. Korintským 2:1

83 Rád bych tady přečetl jedno z těch míst Písma a pokud si je chcete přečíst se mnou, otevřme si tedy jen na okamžik 1. Korintským, druhou kapitolu a první verš. Čtème tedy chvíli to, co řekl Pavel, ten význačný, vzdělaný muž, co říká o sobě a co musel udělat. 1. Korintským, druhá kapitola 1. epištole ke Korintským počínaje prvním veršem. Poslouchejme toho učence.

84 Ten muž byl vyškolený. Mohl mluvit téměř každým světovým jazykem. Měl se čím pochlubit. Byl vychován v přísné sektě farizeů, jeho otec byl farizeus. Později se sám stal „farizeem z farizeů“, a to

znamená, že byl naprosto striktním farizeem. Byl to velký člověk s autoritou a byl moudrý.

⁸⁵ Jeho otec mu poskytl vzdělání u nejlepšího učitele, jaký *vůbec* v této zemi existoval, u Gamaliele; v té době to byl nejznamenitější učitel ze všech škol. Pavel se stal tohoto druhu člověkem. Naučil se každý jazyk. Naučil se psychologii. Naučil se všem věcem, které se jen mohl naučit. A našel oporu u chrámových kněží a u velkých lidí a připravoval se udělat pohromu v církvi.

1. Korintským 2:1, 2

⁸⁶ Poslouchejme tedy toho muže s jeho celým vzděláním potom, co přijal Krista. Poslyšme, co řekl. I když byl tak velký a mocný, musel to všechno zapomenout. Musel si uvědomit, že nemůže spoléhat sám na sebe. Musel si uvědomit, že jeho vzdělání se nehodí k ničemu. Musel si uvědomit, že veškerý jeho výcvik, jaký měl, že musí na to vše, jak byl vycvičený, zapomenout. Poslechněme si ho teď:

... a když jsem k vám tedy bratři přišel... nepřišel jsem k vám zvěstovat Boží svědectví se vznešeností řeči... nebo moudrostí (Vidíte?)

„Nikdy jsem vám nepřišel povědět: ‚Tedy, já jsem doktor Saul, z té a té školy. Jsem členem denominační sekty.‘ Nikdy jsem k vám takto nepřišel.“

Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.

⁸⁷ Tedy, poslouchejme svědectví takového muže: „Rozhodl jsem se neznat žádnou vaši schopnost. Uvědomuji si, že ve vás nic není. Rozhodl jsem se poznat jen tu jednu věc, a uvidět ji ve vás, a tou je Ježíš Kristus — Ten ukřižovaný. Ukřižovaný Spasitel mezi vámi, to je vše, co já uznávám.“

1. Korintským 2:3

⁸⁸ Poslechněme si ho:

A byl jsem s vámi ve... (Ve velikosti? V čem?) ve slabosti a bázni a ve mnohém rozechvění.

1. Korintským 2:3

⁸⁹ Dokážete si představit muže, farizea z farizeů, učitele z učitelů, muže cvičeného od dětství ve službě, v lidské výřečnosti, jež byla moudrá a brilantní, který se postaví před takovou třídu lidí jako Korintští a řekne: „Byl jsem mezi vámi ve slabosti a strachu a velkém třesení?“ Člověk, který obrátil svět vzhůru nohama, největší misionář

všech dob; vyznal, že přišel ve slabosti. Ne jako vycvičený učenec, ale ve slabosti a strachu, aby nesešel v nějakém místě na scesti, ve velkém chvění, protože se nemohl spoléhat na svou vlastní schopnost.

1. Korintským 2:3, 4

90 Důvod, proč měl strach, nespočíval v tom, že by se něčeho bál, ale měl strach z toho, aby se neznelíbil v něčem Bohu, aby k těmto věcem nepřimíchal nějaké své vlastní schopnosti. Něco, čemu se naučil, co měl... Říkal jim: „A má řeč a mé kázání nebyly v přesvědčivých řečech lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci. Přišel jsem mezi vás a neznal nic jiného kromě Krista, a to toho ukřižovaného.“

A byl jsem u vás ve slabosti a bázni a v mnohém rozechvění.

A má řeč a mé kázání nebyly v přesvědčivých řečech lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci.

91 Poslechněte si toho muže, který byl bojovníkem, jež se obnažil. Amen! Pokud existuje něco, co je zapotřebí v dnešní době našim školám, pokud existuje něco, co je zapotřebí církvím, pak je to obnažení samých sebe ze všech myšlenek a ze všech našich vlastních schopností. Obnažte se před Bohem, jinak vaše pokusy budou pocházet z vás samých.

92 Doufám, že to prosakuje hluboko, jak tady, tak i ve světě pásků, ale uvědomte si, že se musíte stát ničím. Ne nějakými vševědy, ne nějakými velkými *milostpány*, ale ničím. Musíte se stát prachem. Musíte se ocitnout na místě, kde si uvědomujete, že nejste nic a nikdy se z toho místa nepozvedejte, protože jakmile se nad to pozvednete, pozvednete se nad Boha. Musíte se udržovat v prachu na cestě do Damašku. Musíte se udržovat jako ti, kteří spadli z vysokých koní. To platí pro každého, jak tady, tak i ve světě pásků.

1. Korintským 2:4

93 „Moje řeč,“ řekl, „mé kázání nebylo v přesvědčivých řečech lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci.“

1. Korintským 2:5

94 Sledujte teď: „Proč, Pavle? Proč jsi to udělal?“

Moc. Aby vaše víra nespočívala v lidské moudrosti, ale v Boží moci.

2. Korintským 12:10

95 Ó, takový kazatel! Ten muž, který... On hledal Boha a řekl: „Bože, jsem slabý a nevím, co si počít. Prosím Tě, Bože, posilni mne, odstraň ze mě ty slabosti a ty ostatní věci, abych se mohl stát silnější.“

2. Korintským 12:9

96 Bůh k němu promluvil a řekl: „Pavle, má moc se zdokonaluje ve tvých slabostech.“

2. Korintským 12:10

97 Potom Pavel řekl: „Když jsem slabý, tehdy jsem silný. Ano!“ Řekl: „Proto mám zalíbení ve slabostech, příkořích a podobně. Děkuji Bohu, že ze mě všechno sňal. A když jsem se toho všeho zbavil, Bůh do mě vstoupil.“ Ale dokud zůstává tady něco v mém nitru ze mne, Bůh tam nemůže vejít.

98 To je to, my Ho v sobě udusíme. Vypudíme Ho pryč naší... Počínaje tím nejhudším z nás po toho nejbohatšího z nás, od toho posledního k tomu největšímu, my pozdržujeme Boha mimo naše životy, a to kvůli samým sobě.

99 Často jsem říkával: „Největší nepřítel, kterého mám, je William Branham.“ To je ten, který stojí Bohu v cestě. To je ten, který je zahálčivý, to je ten, který dospěje k přesvědčení a myslí si, že je schopen ohledně toho něco udělat. A když to udělá, odstraní to Boha rovnou z pole působnosti. Ale pokud se mohu toho chlapíka zbavit a mohu dospět k tomu, že je odstraněn, pak může Bůh přijít a vykonat věci, o nichž William Branham nemá ani ponětí.

100 Právě tehdy si vás Bůh může použít. Právě tehdy může použít každého z vás. Může si použít kohokoliv, když se Mu odstraníme z cesty. Ale dokud Mu stojíme v cestě, pak toho nejsme schopni. To je pravda.

101 Zjišťujeme tedy, že ten velký muž, Pavel, byl knížetem kazatelů. Byl respektován každou denominací. Ten muž mohl přijít do města a pořádat všude shromáždění. A proč? Protože měl pověřovací listiny. No jistě, on byl tak velký a byl rozhodnut zasáhnout proti všem lidem, kteří byli slabí, tím, že obdržel zplnomocnění od velekněze, té nejvyšší autority, aby spoutal jednoho každého z těch křesťanů. Byla to politická moc v jejíž pozadí stála jeho církev, aby je všechny spoutal. Ó, on byl mocný! Mohl tyto křesťany spoutávat a uvrhnout je rovnou do vězení, protože oni s ním nesouhlasili na základě teologických nauk, v naukách saduceů a farizeů. On tyto křesťany spoutával.

102 Ale všimněte si, on sám musel být rovněž spoután, aby mohl být

uvolněn a zbaven své moci a autority. A tak se stal svázaným, aby mohl být zbaven moci, kterou měl ke svazování. Musel být zbaven toho, čím byl, aby mohl být svázán.

¹⁰³ Bůh tyto vznešené lidi mívá. Minul kněze, prošel kolem těch, kteří byli arogantní. Vybral si Pavla, toho velkého muže, způsobil jeho pád do prachu země, tak, aby dělal věci, které... jako dělali ti ostatní. Nutil je dělat... přinutil ho dělat totéž, co dělali ti, které zavíral do vězení. Spoutal Pavla Duchem Božím, aby ho mohl osvobodit z té moci, kterou měl ke spoutávání křesťanů. Neříkejte mi, že Bůh neví, co dělá. On odňal jeho moc kvůli tomu, aby ho mohl rozvázat.

¹⁰⁴ Jak mnoho kazatelů by mohl Bůh dnes ráno použít, kdyby jen dovolili Bohu se spoutat Jeho Slovem a Jeho mocí a uvolnit se od moci svých denominací a organizací! Kolik upřímných lidí dnes ráno v tomto městě, kteří přicházejí do těch velkých organizovaných církví; jak mnohé z nich by mohl naplnit Duchem svatým a roznitit oheň Evangelia a moci, kdyby se jen mohli vzchopit a uvolnit od své síly a nechat se spoutat Jeho Duchem a stát se tím, co Pavel — otrokem lásky Boží!

Skutky 26:17

¹⁰⁵ Bůh vzal Pavla a udělal z něj otroka, spoutal ho pro sebe a poslal ho k pohanům, které nenáviděl. Ale, podívejte, musel být rozvázán od své církevní síly, aby mohl být spoután mocí Boží. Musel být zbaven své vlastní síly a musel se stát slabochem a ničím, aby mohl přijmout moc Boží a být připoután k Bohu a konat, co mu řekne Bůh.

¹⁰⁶ A právě to platí pro nás dnes. To je to, co já potřebuji. Potřebuje to každý člověk; totiž zmařit sám sebe, zmařit své vlastní schopnosti, zřít se toho, čím je, aby se mohl zcela a úplně vydat Duchu svatému. Potřebuje to hospodyňka. Potřebuje to školák. Potřebují to dokonce i naše malé děti.

¹⁰⁷ Právě teď přemýšlím o jednom malém chlapci, jak včera odpoledne nebo předevčírem, zkrátka jednoho dne přišel a přiměl svou mladší sestru, aby mu okamžitě napsala úkol. A pak šel a řekl malým chlapcům: „Pche, ten úkol byl lehký!“ Vidíte, ony jsou ve skutečnosti učeny podvádět.

¹⁰⁸ O co lepší by bylo... Ti lidé jsou sloupovím církve. O co lepší by bylo, kdyby tatínek ráno u snídaně řekl: „Jan má dnes zkoušky. Ó, Bože, buď s Janem, pomoz mu! Prosil mě dnes ráno v ložnici, řekl:

„Tatínku, pomodli se dnes za mě, čeká mě zkouška. Pomodlete se za mě.“

109 Byl bych radši, kdyby můj vlastní syn dostal na vysvědčení poctivou pětku, než kdyby měl samé jedničky a přitom podváděl. Ano, pánové! To, co potřebujeme, to je ztratit sami sebe a úplně se spolehnout na Boží moc.

110 Tedy, být svázaný. Bůh obchází ty šlechetné a přijímá ty slabochy. Bůh má ty, kteří si myslí, že jsou něčím, aby přijal někoho, který neví nic, aby mohl vykonat v jeho životě svůj záměr. To je zapotřebí.

2. Korintským 12:9

111 Bůh řekl Pavlovi: „Má moc se dovršuje ve slabosti. Má moc se stává dokonalejší v souladu s tím, jak ty se stáváš slabším. Čím více se Mi můžeš poddat, tím lepším se stáváš. Čím více můžeš zapomenout na své vzdělání, čím více můžeš zapomenout na svou denominaci. Čím více můžeš zapomenout na ty nesmysly a poddávat se Mi, tím více tě mohu používat, protože se stáváš slabý a Já mohu upevnit svůj záměr!“

112 Bůh může udělat moc ze slabosti. Dělal to tak vždycky. Když si vybíral své učedníky, kteří si mysleli...

Lukáš 2:7, 12

113 Pokora Jeho vlastního Syna, když se narodil v jeslích, ve stáji na mrvě, na místě pro krávy; a byl zavinut v plenkách! Vidíte, On mohl přijít z nějakého paláce. Mohl sejít nebeskými chodbami se vši andělskou poctou. Ale On si zvolil učinit Krista příkladem pro nás, a tak Ho přivedl v pokoře.

114 Nikdy Ho nevzdělával ve školách tohoto světa, ale vzdělával Ho ve své vlastní moci, tak, aby se mohl úplně poddat — ne lidským myšlenkám týkajících se moci tohoto světa, ale poddat sebe sama moci Boží.

115 To se týká nás v dnešní době, my se v dnešní době poddáváme našim velkým denominacím a oborům působnosti. Poddáváme se denominacím, díváme se na to, co nám chtějí říci, co ony o tom říkají. Ale to je v rozporu s Boží vůlí. Máme se poddat Duchu Božimu a jít tam, kam nám Duch přikazuje. Je to tak.

Židům 11:34

116 Boží Židé, kteří... Spíše, Boží vojáci, „hrdinové“ (zrovna jsme o tom četli v epištole k Židům v 11. kapitole ve 34. verši) — „ve slabosti se stávali silnými.“

Židům 11:34

117 Museli se stát slabí, dříve než se mohli stát silnými. Ze slabých se stávali silní. To je pro vás, kteří si poznamenáváte Písma, Židům 11:34. Dobře.

118 Tady je naše útěcha. Vyplývá z toho něco povzbuzujícího. Ze slabosti a Boží pokory si vybírá lidi, aby z nich vybudoval své Království. Jestli se někdy dostaneme do nebe, jestli se někdy ocitneme v přítomnosti Boží spolu s Jeho Církví, budeme stát mezi lidmi, kteří byli slabí, zavržení a odmítnutí tímto světem a kteří nic nevěděli.

Jan 21:16, 17

119 Není to zvláštní, že nás Bůh přirovnává k ovčím? Ovce, to je to nejbezradnější stvoření, jaké existuje. Neexistuje nic tak neschopného se bránit, jak ovce. Králík dokáže pelášit, veverka vyšplhá na strom, pes může kousat, lev může trhat, kuň dokáže kopnout, pták dokáže vzlétnout — ovce však stojí bezradně.

120 A právě to od nás Bůh očekává, abychom si uvědomili, že jsme úplně nedostačující. Tehdy Bůh takovou osobu bere a začíná v této osobě formovat sám sebe. Přiměje jeho ruce, aby dělaly to, co Bůh chce, aby tyto ruce dělaly. Přiměje jeho ústa, aby mluvily to, co Bůh od těchto úst očekává, aby mluvily, protože to nejsou jeho ústa, ale Boží. Začíná utvářet jeho charakter, začíná používat jeho slabosti, aby tam postavil sám sebe.

1. Mojžíšova 4:25

121 On nás přivádí sem na tuto zem; jenže my se pak stáváme vzdělaní, stáváme se chytrí. Všimli jste si někdy těch rodokmenů. Kdybychom například vzali Abele. Místo Abele se narodil Set; Setův rodokmen pokračoval dál a dál až k Noemově době. A všichni tito lidé byli pokornými rolníky. Zatímco Kainovy děti se staly chytré, bystré, vzdělané, byli to velcí muži, stavitelé, profesionálové.

122 Ale ta Boží strana byla slabá a pokorná, a tak si je Bůh mohl používat. To byla pro Boha příležitost, je to Boží způsob přistupování k nám. Totiž, když jsme slabí. Právě tehdy něco máme. To je samozřejmě povzbuzení, protože celé Boží království je postaveno z tohoto druhu lidí. A když se postavíme na tuto cestu, potom spějeme do Jeho Království.

123 Víceméně v našem případě je to tak, že nejsme příliš slabí. V našem případě je to tak, že jsme příliš silní. Jsme příliš mocní. To je vše. Vězí to v tom, že jsme příliš tvrdohlaví. Vězí to v tom, že naše hlavy jsou příliš paličaté. Příliš moc toho víme a Bůh to chce z nás

dostat. To je pravda. Jsme příliš silní. Jsme natolik silní, že se Mu nechceme vzdát. Podléháme sami sobě. Uvažujeme takto: „Dobře, nuže, tedy, já přece vím, co mám dělat.“

¹²⁴ Před několika večery, když byla maminka nemocná a ležela v nemocnici, byl jsem ohromen. Přišel jsem... Byla tam za vedlejšími dveřmi nějaká paní. Pokud jste tady, paní, promiň sestro. Je to žena z Kentucky, tam z jihu, a byla to její tchyně. A ten večer jsme s ní a spolu s manželkou dost dlouho mluvili, asi do jedné ráno. A její manžel si lehl na podlahu a usnul. Ona řekla: „Zmiz odsud, nejsi pro mou maminku dost dobrý!“ A vyhnala svého muže z toho pokoje, protože ležel napříč na podlaze, kde ošetřovatelky ani nikdo jiný tam nemohl vejít. A on hlasitě chrápal na podlaze. A tak ho zvedla a vyhodila ven.

¹²⁵ A ona začala mluvit. Začal jsem s ní mluvit o Pánu, a tak dále. Řekla: „Dobře,“ řekla, „nepoznala jsem v životě nic jiného než motyku s křivou násadou, s níž jsem obdělávala záhon tabáku a brzo ráno jsem štípala dříví a šňupala tabák a podobně.“ Řekla: „Ale řeknu vám, tatínek nás poslal všechny do školy,“ a řekla, „ale my jsme se tím nestali nijak moudří.“

Pomyslel jsem si: „Dobře, možná, že to je právě ten důvod.“

¹²⁶ Vidíte, musíte od sebe odvrhnout věci tohoto světa. Tedy, nerad bych podporoval negramotnost, to ne. Nicméně, pokouším se o tom uvažovat tak, že se můžete ocitnout v takovém místě, že si myslíte, že toho tolik víte, že nikdo jiný o tom nemá ani ponětí. Vaše poznání je v pořádku tak dlouho, dokud to není na škodu Božím zaslíbením.

¹²⁷ Jsme ovládáni pěti smysly a těchto pět smyslů (zrak, chuť, hmat, čich a sluch) jsou velice dobré, pokud nenarušují smysl víry. Ale když jsou proti víře... A jak můžeme vědět, který z nich má pravdu? Víra bude vždy souhlasit se Slovem. A pak, pokud je vaše víra v rozporu se Slovem nebo si myslíte, že je, pak nemáte víru. Potom máte jenom předstíranou víru. Vychloubáte se pouze svými smysly nebo nějakou učeností, kterou jste se naučili nebo něčím jiným. Ovšem pokud se od těchto věcí vzdálíte a budete zcela spoléhat na víru, a víra může být budována jedině na Slově Božím — ta správná víra.

¹²⁸ Jeden lékař mi kdysi řekl: „Věřím, Bille, že kdyby tito lidé... kdybys jim řekl, aby šli a dotkli se sloupu nebo stromu a věřili, že budou uzdraveni, byli by zrovna tak uzdraveni.“

¹²⁹ Řekl jsem: „Ne, pane. To není možné, doktore. A to kvůli jedné

jediné věci, rozumíte. Tito lidé vědí, že to je jenom sloup. A vědí, že v tom sloupu není žádná duchovní moc.“

130 Ale každý člověk, jenž je mentálně vyvážený, by měl vědět, že tady se jedná o Slovo živého Boha, na němž mohu opřít svou víru a vědět, že to je „Tak praví Pán“. A pokud je s tím něco v rozporu, pak nebudu věřit svým smyslům. Ne, pane, nechte to na pokoji. Jednejte podle toho dalšího smyslu, smyslu víry.

131 V pořádku, Bůh bere tyto lidi, aby udělali... Když jsou ničím, poddávají se Mu.

132 D. L. Moody z Chicaga... on pocházel z Bostonu. Byl to obyčejný švec, nenápadný chlapík, nedostačující, nespolehal sám na sebe. Tedy, vezměte tyto velké učence, které mají z té Moodyho školy; kdyby Dwight Moody mohl znovu povstat a uviděl tu školu, Dwight Moody by se ihned snažil této školy zbavit.

133 Kdyby mohl vstát Martin Luther, snažil by se v té chvíli zbavit luteránské organizace. John Wesley by udělal totéž. Tito muži nezaložili tyto organizace; byli to jejich následovníci, kteří to udělali.

1. Timoteovi 4:1

134 Pavel nikdy neorganizoval církev, protože řekl: „Po mém odchodu povstanou z vašeho středu lidé mluvící převrácené věci.“ To se stalo po Pavlově smrti, sto nebo dvě stě let později, když se zformovala Katolická církev, první organizace.

135 Povstali muži. Bylo to po smrti Moodyho, když založili Moodyho institut. Po Wesleyově smrti zformovali Wesleyánskou církev. Po Lutherově smrti zformovali Luteránskou církev. Bůh posílá hrdiny a oni budují...

Matouš 23:24

136 Není se čemu divit, když Ježíš řekl: „Vy obílené stěny. Říkáte, že ozdobujete náhrobky proroků a vy jste ti, kteří je tam dostali!“ To je pravda.

137 Povstávají tito velcí muži a pak jim stavějí pomníky. Myslím si, že právě tak dobře jako David sloužil Bohu ve svém pokolení, tak by to mělo pokračovat. Ať tě tyto organizace a následné věci nechají na pokoji.

138 Moody, obyčejný chudý švec, on byl slaboch. Byl příkladem slabosti. Říká se, že Moody... On neměl žádné vzdělání a jeho gramatika byla ubohá a mizerná. Jednou k němu přišel nějaký člověk

a řekl: „Pane Moody, vaše gramatika je tou nejhorší gramatikou, jakou jsem kdy v životě slyšel.“

139 On odpověděl: „Já získávám duše pomocí své neznalosti. A co děláte vy pomocí svého vzdělání?“ Myslím si, že to byla odpověď „na místě“. Určitě.

140 A ty se teď stáváš členem této školy a nepochybně budeš naleštěným učencem. To je pravda. (Nějaký bratr říká: „Zrovna naopak.“) No, ano, oni to převracejí, to je pravda — jdou zrovna opačným směrem.

141 A to je právě to, co dělají lidé, jak jsem řekl na začátku svého poselství. Místo toho, aby se křesťané pokořili a vyprázdnili se, aby udělali více místa Bohu, snaží se vzdělávat v lidského původu poznání nebo v nějakém poznání zakládajícím se na technických školách nebo něčem jiném, co je odtahuje od Boha dál, než když byli na začátku.

142 A to je právě to, co si myslím o těch takzvaných výzvách k oltáři. Přivádíte tyto lidi a oni se pak stávají desetkrát více zatvrzelí, aby je bylo možné tam dostat znovu. Nechte je sedět a poslouchat, dokud pro ně něco neudělá Bůh. A pak ať přijdou a vyznají to a ať vstanou a vzývají jméno Páně. Je to tak.

143 Všimněte si, Moody, slaboch po stránce vzdělání, slabý v řeči, mluvil přes nos. Jednou jsem četl jeho historii. Mluvil přes nos, kvůli vadě nosu. Po tělesné stránce byl malý, byl to malý, plešatý chlapík s visícími licousy, obyčejný, malý chlapík. Po fyzické stránce tělesná troska. Neměl nic než neustálé slabosti. Ale Bůh si jej použil, aby ve svém dni zatřásl světem!

144 Jednou přišel do jeho shromáždění nějaký novinář (četl jsem o tom), a ti novináři chtěli podat zprávu, co je to za člověka (významný, velký muž).

145 (Kde je ten vypínač, kterým bych mohl zastavit nahrávání? Chtěl bych to zastavit.)

146 Velký muž, jakým byl Moody. Byl znamenitým mužem. Přitahoval pozornost lidí a dokázal je oslnit. A byl tam novinář a ten přišel za Moodym a řekl... on vlastně přišel do shromáždění, aby podal zprávu, o jak vznešeného a velkého...

147 Když ten novinář přišel a podal zprávu o nějakém jiném evangelistovi, řekl: „Ten muž je výmluvný, je doktorem Božství, používá tu nejlepší gramatiku, jakou jsem kdy slyšel, dokáže udržet

pozornost lidí díky své psychologii a dokáže je oslnit.“

148 „Dwight Moody,“ když ten novinář pokračoval, řekl, „nevidím na něm nic, co by mohlo někoho přitahovat.“ Řekl: „Zaprvé, je škaredý, jak jen může být. Zadruhé, je to tělesná troska, a za další,“ řekl, „nemá žádné vzdělání. Jeho gramatika je tou nejmizernější, jakou jsem kdy slyšel.“ A řekl: „Navíc během svého kázání huhňá nosem.“ Dále řekl: „Nevidím na Dwightovi Moodym nic, co by mohlo přitahovat pozornost kteréhokoli člověka.“

149 Tento článek byl přinesen panu Moodymu. Přečetl si ho a pak se pod vousem pousmál a řekl: „Opravdu ne; to je Bůh.“ Jistě! Lidé nepřicházeli, aby uviděli Dwighta Moodyho, přicházeli uvidět Boha.

150 Lidé se nestarají o to, jak moc svědčíš, oni chtějí nějakou realitu tvého života, jež je důkazem, že se tě zmocnil Bůh. Ať jsi metodista, baptista, letniční nebo kdokoli jsi, oni chtějí vidět Boha. To je pravda. Velký muž, muž, který je slabý a uvědomuje si svou slabost.

151 Podívejte na Mojžíše, toho mladého intelektuála. Ó, on byl učencem. Byl vyškolen ve veškeré moudrosti Egypta, takže mohl vyučovat Hebreje, mohl vyučovat Egyptany. Mohl vyučovat kohokoli, protože Mojžíš byl významným mužem. Byl to chytrý člověk. Ó, on byl mocným mužem.

152 Cecil DeMille, když natáčel těch *Deset přikázání*, o tom měl takovou koncepci, že nechal přijít toho muže, který byl... Zapomněl jsem jméno toho muže, který tam hrál roli Mojžíše; byl to nějaký herec vysoké postavy s širokými a silnými rameny. A Mojžíš byl možná malý člověk.

153 Víme, že byl zdatný a dobře vyškolený, a tak to na sebe vzal, když viděl potřebu onoho času... Ó, kéž Bůh dovolí, aby to prosáklo až do morku! Viděl potřebu toho dne, a tak Mojžíš se svými intelektuálními silami a svou schopností, kterou měl, aby to vykonal... Byl chytrým, bystrým člověkem. Byl faraónovým následníkem. Vyznal se v psychologii, měl moc. Byl fyzicky zdatný, měl všechno. A tak řekl: „Jsem dostatečně vybaven, znám všechno. A pokud je v této zemi nějaký člověk, který toho může docílit, pak jsem to já. A tak já jsem tím mužem pro tuto hodinu a musím vystoupit.“ A tak šel kvůli tomu, aby vykonal nějaké dílo, které bylo v souladu s Boží vůlí, jenže nabídl pro to jen své přirozené schopnosti. Bůh to odmítl. Nemohl použít nic z toho, co Mojžíš nabízel.

154 Jestli je Bůh nebyl schopen použít tehdy, stejně tak je nepoužije

ani teď. Bůh nemůže použít naše přirozené schopnosti. My musíme nechat sebe a naše schopnosti odstranit z cesty a poddat se vůli a moci Boží.

155 Můžete namítnout: „No dobře, bratře, já můžu kázat.“ On to není schopen použít tak dlouho, jak ty můžeš kázat. „To je pravda. Já to mohu udělat, dokážu to udělat.“ Ty nemůžeš udělat nic. Bůh to nemůže použít. Ale pokud se poddáte Bohu a dovolíte to udělat Jemu!

Jan 14:26

156 Vy říkáte: „Dobře, bratře Branhame, já vím, že jsem učitel.“ Dobře, dokud jsi učitel, no, nedostaneš se moc daleko. Ale Duch svatý je náš učitel. Jistě, On jím je. Bůh poslal Ducha svatého, aby byl vychovatelem Církve.

157 Někteří lidé chodí po léta letoucí do školy. Proč to dělají? Jen si přečtete článek z „Horní místnosti“, a tak... Ó, to je hezké. Vezměte si školní lekci z „Národní neděle“. Nemám nic proti tomu. To jsou slova Boží, a tak dále, ale je to dáno dohromady intelektuály. To ale musí přijít mocí Kristova vzkříšení; vy se nemůžete spoléhat na své přirozené schopnosti.

158 A tak Mojžíš ten mladý znamenitý obr, intelektuální muž, on se pustil do dobrého díla. Jenže Bůh to jednoduše a absolutně nemohl použít. Nemohl použít jeho přirozené schopnosti.

159 A my nemůžeme... to není... Dnes nemůžeme... Bůh nemůže použít naše přirozené schopnosti.

160 Ovšem na Mojžíšovi je jedna věc, kterou obdivuji. On vystihl a poznal, že mu něco schází. My to nemáme. A tím to hasne. „Založíme novou denominaci. Postaráme se o někoho, kdo má dar uzdravování nebo něco jiného,“ to se týká vás letničních, chápete. Rozumíte? My toho prostě nevíme dost, abychom si uvědomili, že jsme dostali výprask. Letniční církev, Sbory Boží, Sjednocení a ti ostatní působí dojmem, jakoby nebyli schopni poznat, že to zpackali. (Haleluja! Přál bych si, aby se to pořádně zabodlo.) Oni to zpackali. Církevní organizace to zpackala! Stejně tak jako Spojené státy to zpackaly; třesou se strachy, visí nad nimi bomby. Uvědomují si, že protancovali svůj život a dostali ho k branám pekla. Oni to zpackali. Duch je opustil. Bylo by potřeba pročesat stromy, abyste dostali mladé muže do armády — oni si uvědomují, co je onehdy potkalo. Zpackali to! Církev to zpackala. Oni to vědí.

161 Mojžíš si to uvědomoval a uvědomoval si to natolik, že... Bůh ho

musel odvolat a vzít na poušť, aby ho naučil nějaké lidské slabosti. Vzal ho tam daleko, aby ho poučil, oč se tady jedná. A poučil ho dobře! Ó, aj, dostal pořádnou lekci! Bůh se mu tam v těch končinách věnoval pořádně, rozumíte. Mojžíš byl náladový a Bůh mu dal ženu, která se jmenovala Zefora a ona byla stejného temperamentu. A dokážu si představit, že už po krátkém čase všechno to tam daleko v poušti nevypadalo tak roztomile, když se tyto povahy dostávaly současně mimo kontrolu.

2. Mojžíšova 4:25, 16

162 Myslím si, že jeho intelektuální koncepce ohledně toho jak by měla psychologie ovládat dotyčnou osobu, mu moc neprospěla, protože když byl na cestě do Egypta, mohu sledovat, že Zefora stále projevovala špatnou náladu. Uřízla předkožku svého syna a hodila ji k Mojžíšovým nohám se slovy: „Jsi pro mne krvavý muž.“

163 Bůh se na něj velice rozhněval, nakonec ho hledal; a kdyby ho našel, zabil by ho. Myslím si, že existovaly určité malé věci, které ho tam vzadu chtěl naučit, rozumíte, protože on byl lidskou bytostí. Jeho veškerá egyptská moudrost a intelektuální síly; Bůh z toho prostě nemohl nic použít.

164 Vy přicházíte a říkáte: „Tedy, Pane, učil jsem se čtyřicet let. Jsem intelektuálním studentem. Dokážu citovat Bibli se zavřenýma očima.“ Bůh z toho nemůže použít vůbec nic. Ne.

165 „Ó, já patřím k té největší církvi v zemi. To jsem já, Pane. Ó, jsem letniční. Sláva Bohu! Právě jsem včera večer obdržel Ducha svatého. Haleluja! Udělají mne tím a tím.“ Bůh z toho nemůže použít ani drobet. Ne.

166 Kdykoliv jste něco zpackali a uvědomujete si to a pak se vrátíte a pokoříte se... Slábnete a zjišťujete, že jste pouze lidmi. Nikdo není natolik intelektuálem, aby... Lidské slabosti nejsou Bohem nikdy použitelné. Ale Bůh skrze lidskou slabost vlévá sám sebe do našeho nitra a pak používá sám sebe. Vy se stáváte pouhým nástrojem. Opravdu! Ale musíte sami sebe odstranit z cesty.

167 Mojžíš, ó, on se učil. On se musel naučit lidské slabosti velice dobře. Naučil se to tak dobře, že když ho Bůh povolal, měl sedm slabostí, jimiž mohl oponovat Božímu volání. Už jste někdy studovali první část 2. Mojžíšovy, těch sedm slabostí? Poznamenal jsem si je tady a přál bych si, abyste teď poslouchali. První slabost, kterou měl, byla, že neměl poselství. Druhá slabost, kterou měl, byla, že neměl

autoritu. Třetí slabost, kterou měl, to byla nedostatečná výmluvnost. Čtvrtá spočívala v nedostatku přizpůsobivosti. Pátá byla úspěšnost. Ta šestá se týkala jeho přijetí.

2. Mojžíšova 2:12; 2. Mojžíšova 4:10

168 Tedy, můžete si teď porovnat ty svoje slabosti s těmi jeho slabostmi a uvidíte, jestli s něčím takovým můžete vystoupit. Uvidíte, jestli se můžete stát tak slabí, jako byl on: „Pane, nehodím se k ničemu. Neumím mluvit. Zabil jsem Egyptana. Nemohu se vrátit. Ó, všechno možné! Oni mě nepřijmou. Nemám žádné poselství. Neumím mluvit. Jsem nevýmluvný.“ Sledujete, jak na tom byl? Nebyl nic! Bratře, on byl vyléčený. Ano, Bůh ho již mohl použít potom, co byl vyléčený, rozumíte. Ano.

169 On nás může použít, když jsme vyléčení, když zjišťujeme, že všechny naše doktoráty filozofie a práva a s dvojitým L. D. (ať je to cokoliv), všechny naše tituly, to není nic. Bůh to použít nemůže.

170 „Dobře, já jsem ze Sborů Božích.“

„Já jsem jednotář.“

„Já jsem baptista.“

„Já jsem presbyterián.“ Bůh z toho nemůže ani drobet použít. Čím rychleji se toho dokážete zbavit, tím lépe pro vás; tehdy se poddáte Bohu.

Izaiáš 6:5

171 Tak jak to bylo s tím prorokem, který řekl: „Jsem člověk nečistých rtů, bydlím uprostřed nečistého lidu.“ Anděl odešel, vzal kleště, přistoupil k oltáři, vzal řeřavý uhel a dotknul se jeho rtů. A pak on zvolal: „Pane, tady jsem, pošli mne.“ Ano, poté, co si uvědomil, že... I když byl prorokem, byl nečistých rtů.

172 Jen co si uvědomíme, že nejsme ničím — že jsi pouhým prachem země. Bůh tě nemůže použít... Ano, ale všechny vaše slabosti se nevyrovnají těm Mojžíšovým. On měl šest různých slabostí a musel se lidské slabosti naučit.

173 Podívejte se teď na ten rozdíl mezi Mojžíšem setkávajícím se s Bohem a Mojžíšem hledícím na... Je to tak jako dnes. Říkají: „My potřebujeme to-a-to! Potřebujeme v zemi probuzení. Řeknu ti, co hodlám udělat. Vrátím se a budu studovat, dokud nezískám titul bakaláře umění. (Hm-hm.) Vracím se, abych studoval, dokud nebudu ordinován jako doktor práva. Budu studovat literaturu. Budu to

všechno dělat a pak půjdu a stanu se mužem této hodiny. Zardousím všechny tyto lidi, kteří tady s tím začali. (Ó, bratře!) A potom si postavím budovu za tři milióny dolarů a koupím si tucet Cadillaců.“ Ó, bratře! Bylo by lepší, kdybys s tím vůbec nezačínal, protože jinak si to slízneš, rozumíš. Problém však vězí v tom, že oni si to ani neuvědomují!

174 Lidé si myslí, že člověk musí mít kudrnaté vlasy a smoking a musí umět vyslovit „aaa-men“ tak nádherně, asi takto, a být jako princ, jako nějaká mažoretka!

175 Bůh si přeje muže, zbožné muže, muže, kteří jsou schopni „zatřást“! Ale my si dnes přejeme Hollywood. My si přejeme něco, co je přitažlivé pro naše oči. Přejeme si něco, co dokáže mluvit tak intelektuálně, že to způsobí, že v neděli ráno během pěti minut budeme spát.

176 Bůh si přeje oddělovače, kteří to ze sebe vychrlí jako oheň blesku, kteří odsoudí hřích k samotným kořenům (je to tak), a vykoření ho.

177 Ale my si přejeme intelektuální pastory. Většina lidí si přeje pastora, který jenom umí šeptat, někoho, kdo řekne: „Ano, miláčku.“

Jenže Bůh si přeje úder blesku! Ano, přátelé.

178 Pohladit je po zádech, po těch krátkých vlasech a make-upech a všem možném; ty, které mají na sobě oděv, do něhož jakoby byly nalité a podobně, a neřici proti tomu ani slovíčko.

179 Jeden velký muž mě pozval tady před nedávnem do kanceláře (ne do své kanceláře; do jeho polní kanceláře) a řekl: „Rád bych na tebe vložil ruce, abys s tím přestal.“

Namítl jsem: „Nedělej to. Nedělej to. Ne, pane.“

180 Jestli s tím přestaneš, odrovnáš poselství, pak zastavíš Boha, když to uděláš. Ano. My si něco takového nepřejeme.

181 Měl snad Bůh soucit s Mojžíšem a se všemi jeho slabostmi? Řekl snad: „Chudák Mojžíš, něco se mu určitě stalo, přišel o svůj titul? Ó, aj! Tady, ach, ty jsi byl veliký muž, intelektuál a jakoby tě nebylo schopno nic zastavit. Bratře, ty jsi měl všechny doktoráty filozofie a práv, a tak dále, a teď sem přicházíš a vyznáváš, že nejsi nic a nejsi schopen nic udělat, jsi tak slabý?“ Ne! Bůh ho nelitoval. Bůh k němu nebyl lítostivý. Bůh ho tehdy z těch všech nesmyslů vyléčil. On ho

nelitoval.

2. Mojžíšova 4:14

182 Ale my shledáváme, pokud si to zapisujete, je to 2. Mojžíšova 4:14: „Hněv Boží vzplanul proti němu.“ Bohu ho nebylo kvůli jeho slabostem líto.

183 Říkáte: „Ó, Pane, cítím se tak špatně, myslím si, že to nejsem schopen udělat.“ Bůh ti neprojevuje lítost, cítíš se, jakoby tě postrkoval kolem dokola. Vidíte? Jistě. Bůh tě nelituje; On proti tobě vzplanul hněvem! Ty se jenom dostáváš do takového tvaru, v němž On tě může použít. Ano.

184 Mojžíš se stává vyléčený a Bůh ho může použít. On zná léčbu, nacházel se vzdálen lidským schopnostem. Neměl v sobě nic, na co by se mohl spolehnout, protože... Byl teď připraven pro službu.

185 Bůh řekl: „Měl jsem tě tady čtyřicet let a Zefora se s tebou hádala a vyváděla tam na poušti, aby ses mohl přesvědčit, v čem spočívá lidská slabost a v čem ne.“ Když jsi tam stál jako veliký princ: „Dobrý den, doktore Mojžíši, dobré ráno, důstojnosti, ano, pane Mojžíši. Ty jsi tím budoucím princem. Všichni na tebe myslíme. Teď se však nacházíš tady na poušti se stádečkem ovcí a s ženou prchlivé povahy,“ vidíte. To ho usměrnilo. Ano, pánové. Mojžíš se ocitl v hrozném stavu, a Bůh řekl: „Teď tě mohu použít, když si uvědomuješ, že nejsi nic. Teď přistupuješ sem k tomu ohnivému keři. Chci tě poslat tam dolů.“ Ó, aj!

186 Bože, dej nám více lidí tohoto druhu, dej nám více takových slabochů. My potřebujeme nějaké slabochy. Jistě.

1. Mojžíšova 27:36; 1. Mojžíšova 30:32; 1. Mojžíšova 31:8

187 To byl také Jákob. Vidíte, Jákob si kdysi myslel, že je něčím. Víte, uměl podvádět a pak z toho vyklouznout. Když se ovce a dobytek jeho tchána v době říje přicházely k vodě napít, přišel a nastrkal před ně topolové větve, a ty ovce se rodily skvrnitě, a tak dále. A Jákob se stal velkým mužem. Jistě. On byl... On byl popravdě nazýván Jákob a v tom není chyba. Ezau řekl: „On je podvodník, dělá podvody.“ Vedlo se mu dobře. Vydělával na tom, měl veliká stáda a manželky a ovce a dobytek a voly a všechno možné, měl všechno.

1. Mojžíšova 32:24

188 Ale jednou večer (ó, aj!), když sestoupil k tomu malému potoku a měl přejít na druhou stranu, když tam přišel a zápasil s ním anděl, bratře, ten starý Jákob vydržel celou noc. On opravdu vydržel velice dlouho. Ale když se poddal, když zeslábl a nemohl to už déle vydržet...

189 Ó, kéž by se církev stala takovou. Kéž by se církev ocitla v místě, kde již déle nemůže vydržet pomocí těch přirozených schopností, ale vydala se zcela Bohu. Ať se metodisté sami před sebou zastydí, že jsou metodisté. Ať se baptisté a letniční sami před sebou zastydí, a ať nejsou schopni vydržet, ale poddají se Duchu.

1. Mojžíšova 32:28

190 Bylo to tehdy, kdy se Jákob stal Božím knížetem. Bible říká, že se stal knížetem a jeho jméno bylo změněno, vidíte. A zapamatujte si, na této straně potoka byl mocným, velkým mužem, intelektuálně schopným, a na druhé straně byl kulhavým knížetem, ošoupaným slabochem, ale v Božích očích byl mocný.

191 Ano, ty jsi mohl... tvá organizace se mohla rozpadnout na samé kousky. Tvá prestiž v sousedství, možná, že ses teď od této chvíle stal pro své okolí černou ovčí. To může být v pořádku. Ale říkám ti, máš Boží moc. Raději bych dal přednost tomu, pokaždé bych vybral to.

192 Učedníci se vrátili a radovali se, protože byli šťastní, že byli uznáni za hodné snášet pohanu pro Ježíše. Jistě. Lidé vás budou nazývat svatoušky.

193 Musíš to jednou opustit, ať se to rozpadne. Uvolnit se od svých... „Dobře,“ řeknete, „já jsem metodista nebo presbyterián.“

„Já jsem ze Sborů“ nebo „jednotář“; „jsem zrovna tak dobrý jako ty.“ V pořádku. Musíš se z toho jednou vyzout nebo ustoupit.

194 Ať se tě jednou zmocní anděl a anděl Páně tě provede tím poselstvím. Ať se tě jednou zmocní a hned se pokoříš ke křtu ve jménu Ježíše, pokoříš se i vůči těm ostatním věcem. Ano, jistě, určitě to uděláš. Ano, zapomeň na všechny ty intelektuální záležitosti.

195 Před několika dny mi jeden z mých nejvřelejších přátel, jaké mám, znamenitý člověk, řekl, potom, co po rozhovoru odcházel z mého pokoje, řekl: „Bratře Branhame...“ Ta osoba byla jednou z těch, která financovala a podporovala tamější shromáždění. Ocitl jsem se v takovém rozpoložení, že jsem nevěděl, co bych měl udělat, prostě jsem důvěřoval Bohu. Ta osoba to splatila. Ano, znamenitá osoba. Tato osoba se vydala před několika měsíci na cestu; odjela z velkého města a stála tady v tom pokoji a na odchodu mi řekla: „Bratře Branhame, chtěla bych říci jenom jednu věc,“ řekla, „neznám nikoho, kdo by tě nemiloval, nikoho takového neznám.“

Řekl jsem: „Mám z toho radost.“

196 Řekla: „Bratře Branhame, pouze jedna věc, pouze jedna jediná věc je špatná.“

Zeptal jsem se: „A o co se jedná, sestro?“

197 Řekla: „Dobře, ta jedna věc je tato, bratře Branhame, kdybys jenom udělal kompromis ohledně jedné malé nauky, které se držíš,“ řekla, „každá organizace by tě přijala.“

198 Okamžitě jsem to pochopil. Pomyslel jsem si... Řekl jsem: „A o jakou nauku se jedná, sestro?“

Řekla: „Ó, o ten křest v Ježíšově jménu.“

199 „Ó,“ řekl jsem, „ale sestro, snad neočekáváš, že půjdu na kompromis se Slovem Božím a že zůstanu nadále služebníkem Božím.“

200 Ona řekla: „Dobře, já jsem zástupcem celé skupiny kazatelů, tady v tomto velkém městě.“ Řekla: „Kdybys jim jenom řekl, že anděl Páně, který ti dává tato vidění, ti řekl, abys křtil v Ježíšově jménu, oni to jsou ochotni přijmout.“

Galatským 1:8

201 „Dobře,“ řekl jsem, „takové prožití by bylo horší než nějaké splašky.“ Řekl jsem: „Nejsem zvědav, co by řekl nějaký anděl; pokud by to nebylo v souladu se Slovem, nemohl bych tomu uvěřit!“ Řekl jsem: „Kdyby mi ten anděl řekl něco jiného, nevěřil bych mu.“ To je pravda. Boží Slovo je na prvním místě, nad všemi anděly a jinými věcmi! A pravý anděl... Řekl jsem: „I kdyby mi to řekl, já bych ho neposlouchal.“ Ano.

202 Ta paní byla bezradná a řekla: „Nikdy jsem nic takového neslyšela. Nikdy jsem o tom nevěděla.“ Vidíte, tady to máte. A tak jsem ji odkázal do Písma. A ona řekla: „Pospíším si domů a budu studovat Nový zákon. Nikdy jsem to nestudovala.“ Vidíte, tady to máte. Ó, aj, ó aj! Tam se to dozvíte. Ó, aj!

203 Přestaňte se tomu vzpírat. Dejte tomu průchod! To potřebujete — dejte tomu průchod. Když tomu dal průchod Jákob, byl v pořádku, stal se knížetem a obdržel moc od Boha.

1. Samuelova 17:46

204 Jako malý David v Saulově církevní zbroji, ve které se měl jít utkat s Goliášem. A když David vyšel, aby bojoval s Goliášem v tom silném brnění, rozhlédl se, pak se ohlédl dozadu, vypadal jako ti všichni ostatní, a tak řekl: „Něco mi tady nesedí.“

205 Tak dlouho, dokud jste jako tento svět a děláte s ním kompromisy, děláte stejné věci jako tento svět, pak tady není něco v pořádku.

206 David řekl: „To je příliš pevné. (Mám doktorát. Jsem doktorem filozofie. Vidíte? Patřím k velké organizaci.) Jak bych mohl jít v takových nesmyslech bojovat? Já se v tom přece vůbec nevyznám. Já tomu nerozumím!“ David řekl: „Sundejte ze mě ty nesmysly.“ To je pravda. „Pokud půjdu bojovat za Boha, nechci vypadat jako ta banda zbabělců, která tam stojí celá v brnění a s kopími. Nemůžu se střetnout...“

207 Hodně mužů, mnoho kazatelů, kteří za mnou přišli a vyznali, že věří, že jméno Ježíše Krista je to správné, v němž by měl být prováděn křest, ovšem řekli: „Naše organizace by nás vyhodila.“ To je velice ubohá výmluva! Svlékněte to Saulovo brnění!

208 Dejte mi moc a sílu Ducha svatého! Bože, pošli mne s prakem, je to jedno s čím, jak malé to bude, jen abych porazil nepřítele. To je pravda. Pošli mne, ale nechci být oblečen jako ti ostatní v LL. a Ph. D. a v doktorátech a různých druzích nesmyslů.

209 David řekl: „Ta věc mi nepřípadá moc dobře.“ Řekl: „Já se v tom nevyznám.“ A řekl: „Vyznám se jenom v tom, jak jsem byl... Byl jsem tam daleko v pustině, kde jsem pásal tatínkovy ovce.“ A řekl: „Přišel lev, popadl malé jehňátko a běžel s ním a já jsem věděl, že to je jehňátko mého otce. A, ó, nebyl jsem na to připraven, vzal jsem jen svůj prak a rozběhl jsem se za ním.“ Řekl: „Zabil jsem ho a přivedl to jehňátko zpátky.“ Ó, aj! A oni tam stáli s kopími v ruce a nebyli to schopni udělat.

210 A to je právě ten problém dneška. Bůh má mnoho ovcí, které sešly na scestí. Organizace a jiné věci je ukradly, přivedly je k nějaké psychologii. Dej nám, Bože, Davidy se Slovem Božím a s mocí Boží, aby to vedli, když se budou muset utkat s těmi intelektuálními obry. Rovnou s těmi Ph., LL. D., Q. U. S. T. nebo ať je to cokoliv. Dej mi Slovo Boží a moc Ducha svatého a říkám ti, že můžeme zabít každého obra na bojišti. To je pravda! Potřebujeme muže, kteří mohou...

1. Samuelova 17:45

211 Cože, aby vyšel David na bitevní pole a utkal se s tím obrem, to byla ta nejhorší volba. Co, vždyť on nebyl přece nic než pouhý chlapec. A Bible říká, že byl zrzavý, malý, šlachovitý chlapec, možná shrbený, s kouskem kůže ovinuté kolem svých beder. Neměl žádný z těch

intelektuálních titulů ani nebyl dobře vycvičený. Neuměl se šermovat. Nevyznal se v celém Saulově výcviku...

212 Saul byl přece tím nejlepším, jakého mohli mít — biskup Saul. Samozřejmě. On převyšoval o hlavu a ramena zbytek této armády. Co, on byl přece tím, který měl nastoupit do toho souboje — ale měl strach.

213 A dnes víme, že potřebujeme probuzení. Víme, že potřebujeme něco, co by pohnulo většinou lidí. Na to není třeba nějakého doktora teologie. Je potřeba nějakého slabocha (Haleluja!), který vezme Slovo Boží v moci vzkříšení Krista a zabije tuto věc. Přivede Krista do naší země a dovolí lidem, aby spatřili, že On je stále schopen otevírat oči slepým a uzdravovat nemocné, křísit mrtvé, že On je Bohem, Vítězem! Amen. Potřebujeme nějakého Davida nevyškoleného v teologických školách, potřebujeme muže, který se v tom vůbec nevyzná. Někakého jednoduchého oráče nebo někoho jiného, někoho obyčejného, shrbeného, který není nic moc na pohled. Ale který přijde cestou Boží moci.

214 Když maminka umírala, řekla: „Bille, já jsem ti důvěřovala a věřila. Byl jsi mou duchovní oporou, vedl jsi mě k Bohu.“

215 Řekl jsem: „Maminko, když jsem byl chlapec...“ Byli jsme, jak víte, Irského původu a trochu jsme se přikláněli ke katolicismu. Řekl jsem: „Církev říká, my jsme tím tělem, hromadným zástupem lidí, a máme všechno a všechno, co děláme je správné. Nemohl jsem tomu věřit, protože luteráni říkali: ‚My jsme tělem lidu, my to všechno máme.‘ Baptisté říkali: ‚My jsme tělem, my to všechno máme.‘ Je jich příliš mnoho. Existuje asi devět set různých organizací.“ Řekl jsem: „Maminko, nemohu položit svou důvěru v žádnou z nich. Která z nich má pravdu?“

Skutky 2:38

216 O tom jsem se musel teprve přesvědčit (říkám to s pokorou a mile), nicméně věřím, že žádná z nich pravdu nemá. Musel jsem se vrátit k Božímu Slovu a přihlížel jsem k tomu, co dělali v minulosti. A, Bože, dovol se nám tam vrátit i s těmi slabostmi a bez nějaké podpory organizace, bez podpory denominací, bez podpory těch církevnických zařízení, ale v jednoduchosti moci Ducha svatého, který sestoupil o Letnicích s tím stejným poselstvím, které Petr pronesl o Letnicích: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění vašich hříchů.“

217 Nebudete ve společném jařmu s nějakou hromádkou teologů se stojatými límci a tituly bakalářů umění. Ale, bratře, budeš držet ve své ruce něco, a tak dlouho dokud Duch Boží sestupuje na to Slovo, ono zvítězí a přivede zpět ty ztracené ovce, které se sešly na scestí. Amen! Vyznejte své slabosti, odhodte vaše nauky o Božství, odhodte vše, co víte, své členství, obnažte se před Bohem, myslím duchovně, považujte se za nehodné — a pak si vás Bůh bude moct použít. Nevyznávejte to jenom vlastními ústy, ať to vyplývá z vašich srdcí.

218 Jákob, David, oni se museli obnažit. On byl v tom celém zástupu ten nejslabší.

219 Pomyslete na to, na té hoře bylo možná deset nebo sto tisíc vojáků. Všichni byli vycvičení, jeden každý s nějakým doktorátem Božství, každý se svým kopím. Byli to vojáci. Každý z nich byl nějakým „tím a tím“ kaprálem, „tím a tím“ svobodníkem (to šlo od svobodníků), „tím a tím“ generálem, „tím a tím“ poručíkem. Velký, čtyřhvězdičkový generál Saul, biskup: „Ano, vaše výsosti, pane!“ Stáli tam samí vycvičení muži.

220 A nepřítel stál na kopci a křičel: „Vy bando zbabělců.“

1. Samuelova 17:32

221 A do tábora přišel malý, shrbený, zrzavý chlapec s prakem přes rameno, s rozinkovým koláčem v ruce pro své bratry. A ten obr vystoupil a pokřikoval. A David řekl: „Vy mi chcete říci, že jste zástupem vycvičených učenců a stojíte tady a dovolíte tomu neobřezanému Filištínovi hanobit Slovo živého Boha?“ Amen! Řekl: „Snad se ho nebojíte?“

222 Saul řekl: „Jestli chceš jít, tak pojď. Pošlu tě na dvacet roků do školy, dokud nezískáš doktorát teologie a pak ti řeknu, co máš dělat. Udělím ti svou hodnost.“

223 David řekl: „Ty věci si můžeš nechat.“ Ó, aj! „Já s tím nechci mít nic společného.“ On chtěl pouze důvěřovat Bohu. Řekl: „Vím, co pro mne pomoci toho *praku* udělal Bůh, a jsem připraven nadále důvěřovat Bohu, tváří v tvář čemukoli jinému.“ Amen! To je křesťanské prožití.

2. Timoteovi 4:7

224 Také Saul byl hotov se zřící svého brnění, svlékl se ze svého církevního pancíře. Dělal to co David. Ale když Saul přišel na konec své cesty, řekl: „Dobrý boj jsem bojoval.“ To byl poslední nepřítel, kterého bylo třeba porazit: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil,

víru jsem zachoval a teď je pro mě připravena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý Soudce.“ A řekl: „Nejen mně, ale všem, kdo si zamilovali Jeho příchod.“

225 „Ó,“ smrt řekla: „Během několika minut tě budu mít.“ Hrob řekl: „Já tě tam hezky vytvaruji.“

1. Korintským 15:55, 56

226 On řekl: „Smrti, kde je tvůj osten? Hrobe, kde je tvé vítězství? Víím, že ležím tady v tom římském žaláři spoutaný řetězy, v okovech na ruku a mám devětatřicet pruhů na zádech. Jsem tady v slzách se zamlženými očima, tak, že nemohu vidět. Nevidím už svými přirozenými očima, ale mohu vidět korunu spravedlnosti, která je tam pro mě připravena. Kotníky mám opotřebený. Cítím se tak mizerně z toho plesnivého chleba, který mi sem házejí, a těch krys, které po mně pobíhají a pavouků a jiné havěti, takže jsem z toho zeslábl.“ Ale on stál tváří v tvář smrti a říkal: „Kde je tvůj osten, smrti? Kde je, hrobe, tvé vítězství?“ S okovy na svých chvějících se rukou. Haleluja! To je nám zapotřebí: „Hrobe, kde je tvé vítězství?“

Hrob řekl: „Pavle, shniješ ve mně.“

227 On řekl: „Ale díky Bohu, který nám vždycky dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.“

228 Když byl slabý a jeho duchovní... Všechny jeho rituály už pro něj neexistovaly. Byly mu vzaty všechny jeho ordinační doklady. On už déle nepatřil ke „Sborům“ nebo ke komukoliv z nich, vidíte. On už k žádnému z nich nepatřil. Tolik se proti nim namluvil, že ti biskupové byli... řekli: „Ty nám chceš povědět, nám mužům, sloužícím tady v římském vězení dvacet let, ty nám chceš namluvit, abychom nedovolili našim ženám kázat? Ha! Tohle nám neříkej,“ řekli, „my to víme lépe než ty.“

„Kdo je tam ten chlapík, který nám chce poroučet, co máme dělat? My víme, co děláme.“

1. Janova 2:19

229 „Ano,“ Pavel řekl, „povstanou mezi vámi lidé, kteří začnou zakládat organizace, povstanou a budou lidi odtahovat od víry a nebudou mít Ducha Božího.“ Řekl: „Někteří z nás už vyšli, ale nebyli z nás.“

230 A co se stalo? Vešli rovnou do Katolické církve a z Katolické do Luteránské a dále až nakonec do Sborů Božích. To je stále jedna a ta samá věc. Stále jedno a totéž.

231 Ale, ó, pro muže nebo ženu, kteří jsou dostatečně slabí a uvědomují si svou slabost; to umožňuje Bohu, aby si je použil! Já prostě pokračuji ve své řeči. Myslím si, že mluvím příliš dlouho.

232 Co to tedy znamená? Tedy, David byl v celé této skupině nejméně učeným. Nebyl vycvičen v souboji. Nevyznal se v tom. Nebyl vycvičen ve způsobu vedení války, která před ním probíhala. Ale rozpoznal, že tady je Bůh. A použil tu nejslabší věc. Tamti měli kopí, brnění a luky a všechno možné. David měl jenom malý prak s kamenem. Ale podívejte, věděl, čemu mohl důvěřovat. Vyznal svou slabost, ale také svou víru v Boha.

233 On řekl: „Nepotřebuji před sebou štít, abych se jím mohl chránit. Nechci tam takhle přijít a povědět: ‚Bratři, budete se mnou spolupracovat? Patřím ke ‚Sborům‘, pařím k presbyteriánům, jsem metodista, baptista. Budete se mnou, bratři, spolupracovat?‘ Já nechci nic z takových nesmyslů. ‚Koukejte, ukážu vám, co mám v kapse. Mám tam svůj titul bakaláře umění. Jsem z té a té univerzity. Tam jsem získal vzdělání. Mám... Ó, jsem výřečný! Jsem to a tamto.‘“ On žádnou z takových hloupostí nechtěl!

234 Vše, co si přál... on řekl: „Důvěřuji Bohu a jdu.“ A tím to bylo vyřešeno. A ten obr se také přibližoval. Je to tak.

235 A to nám je dnes, bratři, zapotřebí. Potřebujeme muže, jako byl David a ne někoho s univerzitní zkušeností.

236 Byl to malý Micheáš, malý Micheáš, Jimlův syn. Chudý, vyvrhel, zavržený všemi denominacemi, kvůli svému věrnému postoji k Bohu. A zde jednoho dne přišel muž Boží jménem Jozafat a řekl: „Rád bych poznal pravdivé Slovo Boží.“

1. Královská 22:6

237 Saul (*Achab*) řekl: „Mám čtyři sta vycvičených, jaké jsi nikdy neviděl.“ Řekl: „Všichni mají své hodnosti, jsou dobře vyškolení ze školy.“ A řekl: „Jsou to nejlepší kazatelé, jaké jsi kdy slyšel.“ Dále řekl: „Já je přivedu a budeme prosit Hospodina o radu pro tebe.“

1. Královská 22:8, 9

238 Ale pak, když tam přišel a rozhlédl se, Jozafat řekl: „Dobře, slyším, jak ten říká tohle, slyším, jak tamten říká toto, jenže nemáš tu ještě jednoho? Nemáš tady ještě někoho?“

239 Bůh chtěl přinést tomuto věrnému srdci poselství. A stál tam jenom jeden; jenže Bůh tam měl muže pro toho jednoho. Amen. Jestli tam bude pouze jedno jediné věrné srdce, Bůh pro něho bude mít

muže. Jozafat byl opravdovým člověkem, bohabojným králem, a měl natolik zdravého rozumu, aby byl schopen rozpoznat, že jejich poselství bylo falešné. Věděl, že bylo v rozporu se Slovem. Amen. Jozafat to věděl.

240 Achab řekl: „Dobře, prohlédl jsem si celý seznam, celý seznam tady v tomto semináři, mám tady každého z nich.“ Řekl: „No, jen se podívej, ten má... dobře, podívej se na ty doktoráty, na ty akademické tituly, které mají. Podívej tady na toho,“ řekl, „podívej na ty hodnosti, které mají. Podívej tady na Sedechiáše, on je jejich představený. On je biskup, je nad námi všemi. Opravdu, přijmi jeho slovo!“

Jozafat odpověděl: „Ano,“ řekl, „já-já-já...“

241 „Dobře, podívejte, pohleďte, všichni ostatní s ním souhlasili. Oni tvoří jeden veliký celek! A nemůžeš namítnout, že by nebyli Hebrejci. Nemůžeš namítnout, že by nebyli proroky. Jejich vědecké hodnosti to dokazují.“

242 Jozafat řekl: „Ano, já-já-já vím, Achabe.“ Řekl: „To je v pořádku, ale...“

243 Řekl: „Jak mě můžeš prosit ještě o něco víc? Je to přece celá moje škola! To je celá organizace pospolu.“

1. Královská 22:7; 2. Paralipomenon 18:6

244 „Ale nemáš ještě jednoho, který by do této skupiny nepatřil? Není tady ještě někdo jiný?“

245 „Dobře, ale kdo by to měl být? Snad ne nějaký nevzdělaný analfabet! Dobře, ale co od takového chlapíka očekáváš?“

1. Královská 22:7; 2. Paralipomenon 18:6

246 „Ale já se tě jenom ptám na to, jestli tady není ještě někdo jiný?“

1. Královská 22:8; 2. Paralipomenon 18:7

247 „Ó,“ řekl, „je tady jeden takový.“ (Ó, díky Bohu za to!) „Je tady ještě jeden, ale já ho nenávidím, a všichni ostatní ho také nenávidí.“ Řekl: „Oni ho vyhodili z organizace, všichni společně.“ Řekl: „On sem přišel a chtěl konat shromáždění, ale my jsme ho vypudili z města. Ano. My s ním nechceme mít nic společného. Dobře.“ Řekl: „Je to beztak slaboch a pochází z velice chudé rodiny. Jeho gramatika je hrozná. (Jako Moodyho, víte.) Ano, on má hroznou gramatiku.“ A řekl: „A pokud jde o teologii, popravdě, on je ten nejubožejší, jakého jsi kdy slyšel. Nikdy jsi nic takového neslyšel. Ó, prostě pokazí každý rituál. No jistě, on jejich apoštolské vyznání víry potrhá na kusy. Nikdy jsem

nic takového neslyšel! Ó, on to prostě roztrhl! A oni ho nenávidí a já ho také nenávidím, vlastně ho nenávidí všichni.“

1. Královská 22:8; 2. Paralipomenon 18:7

248 „Ó,“ řekl Jozafat, „ať takto král nemluví. Chtěl bych ho slyšet.“
On věděl, co kdysi řekl Eliáš! Věděl to.

249 Bůh obešel ty velké intelektuální kazatele a vložil své poselství do toho chlapíka, který říkal, že nic neví. A co on udělal?

1. Královská 22:14; 2. Paralipomenon 18:13

250 Podrobili ho zkoušce a řekli: „Hleď, říkej totéž co oni.“

On odpověděl: „Já řeknu jen to, co Bůh vloží do mých úst a tím je to vyřešeno.“

251 On řekl: „Pokud se chcete stát silní, zapamatujte si... Více méně tady nemáte co dělat, chlapci. Zapamatujte si, budete vyhozeni z této organizace. Oni mohou rozhodnout o zadržení tvého členství, když s nimi nebudeš souhlasit, pokud nastane čas krize, jako je tato.“

„My budeme mít velikou kampaň,“ řekli, „pokud s námi budeš souhlasit.“

252 Řekl: „Neřeknu nic, co mi neřekne Bůh!“ Kompromis; můžete očekávat, že muž Boží půjde na kompromis se Slovem Božím? Ne, pánové, něco takového od něj nečekejte.

253 Řekli: „Ale ty jsi přece slaboch. A jsi z chudé rodiny. Co, ty to dobře víš, oni mohou...“

„Mě nezajímá, co oni dělají.“

254 „Dobře, ale oni tě odvezou z této země letadlem.“ Jsou schopni udělat cokoliv, rozumíte, jestli jen...

1. Královská 22:14; 2. Paralipomenon 18:13

255 „Ne, ne. Já budu mluvit jen to, co Bůh vloží do mých úst.“ Bůh obešel celou tuto skupinu. Ano. Způsobil to jeho věrný postoj. Obešel všech čtyři sta mužů a jemu dal „Tak praví Pán“.

256 A uvěřili pak tomu? Ne! Řekli: „To není ‚Tak praví Pán‘. Naše školy nevyučují takové věci, jako je tato. Vždyť je tady náš biskup, který vyřkl slovo a napsal ten rituál. My jsme se dali všichni dohromady, vytvořili jsme naše školy. Bůh je s námi. Kudy že od nás odešel Bůh, aby přišel k tobě?“

On řekl: „Jednou to uvidíte.“ Ano.

257 A kým on byl? Byl to slaboch, jenže mezi nimi nejsilnější. A proč? Protože měl Slovo Páně. Ó, bratře, copak záleží na čemkoli, dokud máme „Tak praví Pán“?

258 „Říkáme ti, bratře Branhame, pokud uděláš kompromis ve křtu v Ježíšově jménu, bude se konat velké shromáždění v Chicagu nebo na podobném místě.“ Ha! Myslíte, že to udělám? Nejsem zvědav, kde se shromáždíte a co uděláte, bratři, držte se toho „Tak praví Pán“.

2. Korintským 12:10

259 Byl bych rád, kdyby někteří z nich přišli a pověděli mi, kde se ono Slovo mýlí? Ukažte mi v Božím Slově, kde se *Ono* mýlí. Oni se do toho nepustí. Vždyť je to „Tak praví Pán“! Držte se toho. I kdyby vás všichni ostatní vykopli. Nezáleží na tom, jak budeš slabý, potom se staneš silný. Když mě vyhodí, Bůh mě přijme. Ó, ano. A pokud vás vyhodí, Bůh vás přijme.

260 Zapamatujte si: je to vždy spodina, kterou Bůh pozvedá. Ti, jež jsou ničím, a Bůh z nich dělá někoho pro sebe. Oni se o tom ani během svého života nemusí dozvědět, ale bude to v tom budoucím, rozumíte. V něm.

261 A Bůh mu dal „Tak praví Pán“. A proč? On se držel Slova. Měl pravdivé poselství. Bůh mu dal vidění. Ti ostatní žádné vidění neměli, vidíte. Měl vidění. Proč? Protože se přidržel Slova. A díky tomu jsme viděli znamení a zázraky. Těm ostatním se dařilo, ale on se držel Slova. (Pospěšme si.)

262 Eliáš. Bylo to v době, kdy jej jeho církev odmítla a opustila, kvůli tomuto modernímu světu... Dokážu si představit Eliáše, který je tak ostře kritizoval. Nemyslíte si to také? Vy víte, kdo to byl Eliáš. Dokážu si představit, jak se v začátcích své služby postavil a řekl: „Proč se vy ženy snažíte o to, abyste se staly jako první dáma (co se týče těch kloboučků, víte), paní Jezabela. Vy moderní ženy! Chcete být jako první dáma země. Oblékáte se jako ona, chováte se jako ona.“ Vy kazatelé! Ó, aj, jak jim vyhuboval! A vždycky na ně křičel, takže nezůstal ani jeden.

263 Ale on musel dojít na konec své cesty. Nikdo už s ním více nechtěl spolupracovat. Žádná církev už s ním nespolečně pracovala. A celá jeho církev se vrátila do světa, právě tak jak je tomu teď. Je to pravda. Vrátila se do světa. Jen několik z nich to nevzdalo — jeden tady, jeden tam, přicházející z různých končin země a chodili, aby se s ním mohli vidět a podobně. Byl ve špatném stavu, nevěděl co dál.

²⁶⁴ Řekl: „Pane, stál jsem na tvém Slově, říkal jsem jim pravdu, a všichni mě opustili, nikdo tady nezůstal. Nemám už komu kázat. Ano, stál jsem na tvém Slově, Pane, a podívej, v čem jsem se teď ocitl. Nikdo mne už nepřijme. Když přijdu do města, oni říkají: ‚Přišel ten starý ztřeštěnec. Ano, je to tak. To je ten starý ztřeštěnec, který přichází do města. Zas bude řídit ohledně toho moderního způsobu života, a tak dále.“

²⁶⁵ Nedovolte mu! Pastore, nespolupracuj s tím chlapem! V žádném případě!“

²⁶⁶ Pastor: „No tedy, ten starý fanatik je znova ve městě, vidte — ten Eliáš, ten starý plešoun. Nepsolouchejte toho starého chlapíka. Podívejte se na něj. Ani se neobléká, jak by se na kněze slušelo, do svého kněžského roucha, jako je to moje.“ (Dá si klobouk na hlavu, víte, a postaví se dopředu se stojatým límcem, vidte) — řekl: „To je jiný druh, je to podivín.“

²⁶⁷ A dokážu si představit, jak jeden z těch velkých říká: „Víte co? Je to neurotik. On je neurotik. Žije v poušti, většinu času tráví v lesích a přichází s kůží ovinutou kolem boků. Ó, aj. A pak odsuzuje ženy. Nikdy jsem nic takového neviděl. Nemějte s ním nic společného! Nespolupracujte s ním.“

²⁶⁸ Dobře, kazatelské sdružení se sešlo a řeklo: „Nemějte s ním nic společného... Otočte se k němu zády, on nakonec... stejně přijde o rozum. Ať si svým hulákáním vymyje svůj mozek. Tím to hasne, nechte ho na pokoji.“

²⁶⁹ Ale starý Eliáš chodil věrně s Bohem a držel se Slova. Konalo se tam malé shromáždění a on se podíval na shromážděné a řekl: „Vy, Jezabely.“

²⁷⁰ „Ó, to je drzost! Toho chlapa už nepůjdu nikdy poslouchat. Ne, nechci nic...“

²⁷¹ To jej nezadrželo, přesto tam zůstal. Je to pravda? Když přišel o církev, když přišel... Všechny denominace se obrátily proti němu, a tehdy, když se stal slabý, řekl: „Zůstal jsem sám. A oni hledají příležitost, aby mě zabili.“ Řekl: „Oni mě zastřelí, aby se mě zbavili,“ rozumíte. „Ohrožují můj život. Zůstal jsem sám, Pane. Co mám dělat?“

²⁷² A tehdy, když byl slabý, se to stalo (i když zůstával věrný a vyznával svou slabost a podobně), Bůh řekl: „Pojď sem nahoru a my ti dáme nové poselství. Pošlu tě s novým poselstvím. Už jsem ti řekl,

abys šel a usvědčoval je z těchto věcí. A teď se tě chystám poslat zpět s něčím, co dokáže, že máš pravdu.“ Řekl: „Vykonal jsi dobrou práci, Eliáš. Řekl jsi jim pravdu o první dámě a všechno ostatní a jak jednájí. Zavrhl jsi Achaba a celý ten jeho moderní nesmysl a všechny moderní církve a řekl jsi těm kazatelům, kam patří. Byl jsi příkladem. Stál jsi tam bez jakékoliv pomoci nějaké organizace, nikdo se za tebe nepostavil, ale ty jsi stál s mým Slovem. A teď se chystám, abych ti něco dal. Teď tam jdi a řekni tomu pokrytci: ‚Tak praví Pán, nepadne ani rosa ani déšť z nebe, dokud ho nepřivolám.‘“ Ó, aj! On ho vzal nahoru, aby mu něco ukázal.

2. Královská 1:8; 2. Korintským 3:5; 2. Korintským 12:9

273 Ó, já ho mohu vidět, jak onoho rána přichází, jak kráčí tou samařskou cestou. To nebylo nic moc na pohled, jistě, pleš se mu leskla na slunci, šediny a licousy mu visely na tvářích, ovinutý kouskem kůže. Bible říká, že byl chlupatý, celý pokrytý chlupy, nebyl nic moc na pohled. Kráčel cestou, v ruce držel hůl, přimhouřenýma očima hleděl k obloze. Domnívám se, že se choval jako šestnáctiletý, i když mu bylo kolem osmdesáti. A tady přichází, kráčí cestou rovnou do Samaří. Bratři, on se stal silný ve své slabosti. „Moje síla je postačující; nestarej se, Eliáš, o ty organizace. Nestarej se o ně. Má moc, to je vše, co potřebuješ.“

274 Vzpomínám si, jak jsem jednou stál ve velikém chrámu a řekl jsem: „Pane, nechtěl bych, aby takoví lidé přišli do mé kanceláře.“

On řekl: „Já jsem tvým dílem, vidíte. Já jsem tvým dílem.“

2. Korintským 12:10

275 „Ve slabosti; má síla je ve slabosti. Moje dokonalá vůle může být docílena (ať je to Pavel nebo Eliáš, kdokoliv), když se ty odsuneš z cesty, rozumíte. Ve své slabosti; pak já jsem silný. Jsem to já. Já jsem Ten silný, když přicházím a naplňuji tě.“

1. Královská 17:1

276 Mohu ho pozorovat, hoši, jak přichází cestou do Samaří a jeho malé oči upřeně hledí, s nevýrazným úsměvem na tváři. Bratři, on přišel do přítomnosti samotného Achaba. Nezačal koktat, ani se nezajíkal. Ne, ne! Pod tou vyzáblou kůží na hrudi bilo srdce naplněné Duchem svatým, jenž tam přebýval. Ano, jistě. Přišel po cestě, postavil se před Achaba a řekl: „Nepadne ani rosa, dokud o to nepožádám!“

1. Královská 17:4

277 Dupnul si nohou, otočil se a vrátil se do pustiny. Bůh řekl: „Eliáš, splnil jsi dobře svůj úkol, pojď sem. Dal jsem příkaz krkavcům, aby tě krmili. Posad' se tam na chvíli.“ Ó, aj!

278 Když byl slabý, pak se stal silný. Ó, ano. Zatřásl nebesy, aby nepršelo. Tehdy se stal silný — když přišel o svou církev, o všechno, co měl, o vše ostatní. Avšak držel se Božího Slova; a měl moc, aby mohl zavřít nebesa.

1. Mojžíšova 32:28

279 Když Jákob ztratil veškerou sílu, Bůh mu dal sílu stát se knížetem, vidíte.

Skutky 26:17

280 Když Pavel ztratil své vzdělání a celou svou teologii, Bůh ho udělal misionářem pohanů.

2. Mojžíšova 4:20; 2. Mojžíšova 7:7

281 Když Mojžíš přišel o všechny své schopnosti a stal se slabý, Bůh ho udělal silným, aby ho poslal do Egypta v moci Ducha ve věku osmdesáti let. Licousy mu visely na tvářích, s holí v ruce; jeho manželka na mezku, s dítětem na klíně, a tak šel dobýt Egypt. Ano, vidíte. Neměl za sebou armádu, jak chtěl předtím, ale šel v moci Ducha. Amen! Když jsi slabý, tehdy jsi silný.

1. Královská 18:17

282 Eliáš šel cestou, nekotkal, nevrávorál, nedělal nic. Přišel do přítomnosti Achaba a řekl: „Mám Slovo Páně.“

On mu řekl: „Ty jsi tím, který trápiš Izrael.“

1. Královská 18:17, 19, 42; Židům 13:8

283 On řekl: „To jsi ty, ten škůdce Izraele.“ Ó, bratře! Ano. „Přiveď ty intelektuální kněze, které máš a přesvědčíme se, kdo je Bůh.“ Tady to máte. „Vystup tam na horu Karmel a ať Bůh, který odpověděl o Letnicích, odpoví znovu. Uvidíme, jestli Bůh je stále tím stejným Bohem. Jestli je Ježíš tentýž včera, dnes i navěky.“ On sestupoval z hory, měl poselství. Ano. Ačkoliv se předtím stal opravdu slabý. Předtím než to udělal, o všechno přišel. Musel se stát slabý, dříve než se stal silný.

284 To je ta jednoduchost Evangelia, o kterou lidé klopýtají. Snaží se z toho udělat nějakou velikou, intelektuální záležitost, zatímco se jedná o jednoduchost. Bůh si však použije nástroj pokory a slabosti a jednoduchosti, aby pomocí něj vykonal své dílo. Je to jenom nástroj v Boží ruce.

Malachiáš 3:1; Lukáš 1:52

285 Jan Křtitel, jeho poselství, jako předchůdce Krista a jak lehce to přešlo nad hlavami lidí. Poslouchejte na okamžik. (Doufám, že vás nezdržuji příliš dlouho, musíte stát podél stěn.) Podívejte, Jan...

Všichni proroci vydali svědectví o přicházejícím Mesiáši. Jeden z nich řekl, že hory budou poskakovat jako beránci. Další řekl, že listí bude tleskat. Jeden řekl: „Všechna nízká místa se pozvednou a vysoká místa budou snížena.“ Ó, aj, jaký den!

²⁸⁶ Dokážete si představit školu proroků a jejich intelektuální koncepci ohledně toho? Ó, aj, u nich se konalo všechno s takovou vážností. Ale když se to stalo, hle z pouště přichází nějaký zbedněný kazatel, který ve svém životě neměl za sebou ani jeden den školy; možná i jeho gramatika byla velice mizerná. Jeho otec byl sice kněz, ale Bůh si ho odsud vzal. (Probírali jsme to v minulé nedělní lekci.) Nedovolil mu, aby se smíchal s těmito denominacemi, a tak ho vzal na poušť, aby si ho sám vycvičil. A takový druh se bude držet Božího Slova.

Matouš 3:3, 9; Lukáš 3:4, 8

²⁸⁷ On přišel z pouště asi ve věku třiceti let. Dokážu si představit, že měl na tvářích černé vousy, že byl chlupatý, ovinut kouskem kůže, postavil se po kolena do bláta a řekl: „Já jsem ten, o němž prorokoval prorok Izaiáš.“ A některé z těch denominací tam přišly. On řekl: „Nemluvte o sobě: ‚Máme to a tamto. Bůh může z tohoto kamení vzbudit děti Abrahamovi!‘“ Ó, aj! Proč? On měl „Tak praví Pán“! Měl poselství. Předpověděl, že On přichází. A důvod... On přišel v takové jednoduchosti, že to přecházelo nad jejich hlavami.

Matouš 11:8, 9; Lukáš 7:25, 26

²⁸⁸ Když přišel Ježíš, řekl: „Na co jste se tedy přišli podívat? Na nějakého intelektuálního řečníka, který se z metodisty stane baptistou a od baptistů přejde k presbyteriánům a od presbyteriánů k letničním a od letničních k něčemu jinému? Přišli jste, abyste viděli rákos klátící se ve větru? Tak to s Janem nebylo.“ Řekl: „Přišli jste se podívat na nějakého muže oděného v hedvábném rouše?“ Řekl: „Takoví jsou v královských palácích, takový druh kazatelů.“ On řekl: „Na co jste se tedy šli podívat? Na proroka?“ Řekl: „Víc než na proroka!“

Malachiáš 3:1; Matouš 11:9; Lukáš 7:26

²⁸⁹ Jan byl víc než prorok. A podívejte, on přišel jako ten nejpokornější ze všech. Ale byl víc než prorok. Víte, kdo byl Jan? On byl posel smlouvy. Jistě. Byl něčím víc než prorokem. Prorok je vidoucí, který něco předpovídá, nějaké věci. Jan také. Ale on byl ještě něčím navíc. Byl poslem smlouvy. Řekl: „Ano, to je ten, o kterém jsem vám říkal: ‚Hle, posílám anděla před tváří svou.‘“ To byl on. Byl tím poslem smlouvy. Jistě. Ve svém jednoduchém způsobu svého příchodu, a to byla věc, která zaslepila intelektuály.

290 Za chvíli musíme skončit, ale ještě několik minut, mám tady ještě několik věcí, o kterých bych rád promluvil, některá místa a poznámky.

291 A co s tou vdovou s hrstkou mouky? Ona musela dojít až do své slabosti; pravděpodobně vyhladověla až na smrt. Neměla nic k jídlu. Neměla kam jít, kde by si mohla koupit trochu mouky, protože ji už nikdo neměl. Ocitla se však v situaci... velký věřící. Její manžel byl velkým Božím mužem a ona ovdověla a zůstalo jí dítě. A měla už jenom hrst mouky. Ale to stačilo. To bylo vše, co potřebovala. Když je to zasvěceno do Božích rukou, mohla z toho žít tři a půl roku, z jedné hrsti mouky. Musela se stát slabou.

1. Královská 17:12

292 Ona toho rána zvedla ze země dvě suché větvičky, zlomila je a přeložila je přes sebe. Vidíte, ty dvě větvičky znamenají kříž. Rozumíte? Ona řekla: „Vezmu si dvě větve.“ Neřekla: „Přinesu si plnou náruč.“ Jenom dvě větve. To je to. Vidíte ten symbol?

293 Ó, ano. Starodávňý způsob, jak... Teď rozděláváme oheň tak, že položíme dvě polena přes sebe a zapálíme je uprostřed. Když jsem chodíval tábořit a přes noc jsem byl v horách, a abych se uchránil před zmrznutím, položil jsem polena takovým způsobem, jedno přes druhé a během noci jsem je jen konci posouval k sobě, a takto to uhořívало, rozumíte. Přimo přes kříž.

1. Královská 17:12

294 „Mám dva klacky. Chystám se, že připravím něco k jídlu, tu malou hrst mouky; upeču placku pro sebe a svého syna. Když to sníme, umřeme.“ Ona byla v opravdové slabosti. Je to tak? Ona si říkala... Otočila se, aby se vrátila domů. Bylo horké ráno! Ó, uplynula již tak dlouhá doba, kdy jí nezůstalo nic. Všechno... Nebyla voda, lidé volali, lidé umírali na každém rohu, nebylo, kde by se dalo něco půjčit, nebylo jak si pomoci. Ocitla se na konci cesty. Byla ve své slabosti. Řekla si: „Připravím to pro sebe a svého syna, sníme to a umřeme.“ A tak se otočila a řekla si...

1. Královská 17:13

295 „Počkej na okamžik!“ Ohlédla se. A tam za branou uviděla chlupatého muže, který řekl: „Jdi a nejdřív připrav placku pro mě a přines mi ji. A přines mi trochu vody a kousek chleba, protože: ‚Tak praví Pán!‘“ Ó, aj! To stačilo. Ó, aj! To málo, co měla, vidíte, ona to zasvětila Bohu. A to jí stačilo, aby měla co jíst po zbytek toho času. Vidíte, když byla slabá, pak byla silná.

²⁹⁶ Jiná žena pak měla nádobku s olejem. Nic jiného už neměla. Její dva synové měli být prodáni do otroctví a ona už neměla nic jiného, co by mohla udělat s tou malou nádobkou oleje. Nebylo to nic moc. Byla v koncích.

Elizeus se jí zeptal: „Co máš doma?“

Řekla: „Jen trošku oleje v nádobě.“

Řekl: „Zajdi ke svým sousedům a půjč si hodně nádob.“

²⁹⁷ Než se něco stane, musíš se připravit. Buď hotov! David uslyšel šum morušových větví. Elizeus (Eliáš) uviděl oblak velikosti lidské dlaně a řekl: „Slyším zvuk vydatného deště.“ Pokud jen Bůh může dostat nějaké prázdné nádoby! Je to tak.

On řekl: „Napln jimi celý dům.“ Amen!

²⁹⁸ Sledujete, co si Bůh přeje? Bůh musí mít prázdné nádoby. Poslyšte, měli jsme už tolik nauky, tolik různých církevních nesmyslů a teď jsme na dně našeho soudku. Zůstala nám už jen jedna věc, obrátit se k Bohu a k Jeho Slovu. Pokud to uděláš, obstaráš si prázdné nádoby. Odstraň všechno to, co má souvislost s metodisty, všechno, co souvisí s letničnicími a s baptisty, ať zůstanou jenom nádoby, a postav si je doma. A pak vezmi z této Nádoby a začni nalévat. Amen, jen začni nalévat.

²⁹⁹ A to jí stačilo, aby se postarala o sebe a své děti a všechno ostatní, a dokonce splatila všechny své dluhy. Proč? Proč? Protože to málo, co měla, zasvětila Bohu, a pak následovala ta slova proroka a vyvázla z toho.

³⁰⁰ Bože, pošli nám proroka, který vezme Slovo Boží; který nevezme něco jiného. Mějte pouze prázdné nádoby. Pokud Bůh může dostat jen prázdné nádoby, pak vezme Slovo Boží a vlije je do dotyčné osoby.

³⁰¹ Tady se nejedná o to: „Ó, celý jsem se třásl, když jsem to obdržel. Mluvil jsem v jazycích, když jsem to obdržel. Tancoval jsem v Duchu.“ Zapomeňte na to, rozumíte, zapomeňte na to.

³⁰² Jen tam zůstaňte, dokud to nepřijde, a tím to hasne. Dokud se ta nádoba nenaplní. O to se jedná. A tak je to třeba udělat. Ano, je to jednoduché! Ty nádoby se naplňovaly. Ó, jak bychom v tom mohli pokračovat.

Matouš 14:21; Marek 6:44; Lukáš 9:14; Jan 6:10

303 To byli učedníci, oni byli jednoho dne celí nervózní. Ježíš jim řekl: „Je tady pět tisíc lidí,“ a řekl, „lidé omdlívají hlady.“ (Ó, mohl bych u toho zůstat ještě hodinu.) Pět tisíc hladovějících? Tady jsou hladové stovky miliónů.

Řekli: „Pošli je pryč.“

Řekl: „To není potřeba. Dejte jim jíst.“

Matouš 14:17; Marek 6:38; Lukáš 9:13; Jan 6:9

304 Ó, aj! Dokážu si představit, jak začali shánět všechno, co jen mohli, vidte, a když všechno shromáždili... Promiňte mi toto vyjádření „shánět“. Ale přinesli všechno a řekli: „Pohled, prošli jsme celým táborem, nenašli jsme ani korunu, a tak naše kampaň nemůže pokračovat.“ Vidíte? „Máme tady všechno, a to všechno obnáší jenom pět malých bochníků a dvě malé rybičky od jednoho malého chlapce (jako David), který tam také na tu poušť přišel. To je všechno, co máme. To je všechno, co jsme našli. Konec legrace. Je to jediné jídlo, které máme k dispozici.“ Petr řekl: „Jane, nejsme schopni nic víc udělat. To je všechno, co se nám podařilo. Vše, co bylo v našich silách. Jsme v koncích. To je to jediné jídlo, jaké jsme sehnali.“

Skutky 2:38

305 Dobře, mohl bych k tomu přidat jenom jeden krátký odstavec Písma. Skutky 2:38, a to je všechno, co potřebujete; stačí jen poslechnout. Nemusíš se učit ohledně těchto věcí v semináři, ohledně toho nebo něčeho jiného, jen to přijmi. Vezmi to, a to ti bude stačit: „Čiňte pokání a ať se každý z vás dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a budete naplněni Olejem.“ Jen se vyprázdněte. Připravte si na to něco. Jen to potřebujete a pak to začne kapat. A sledujte, když to bude plné.

306 Víte, v té nádobě toho nebylo víc než jedna kapka do každé prázdné nádoby. Možná toho bylo tolik, aby si omočila prst a do každé z nich takto nakapala. Ale když se ohlédla, bylo to plné. Ona to vyprázdnila. Nic jiného nebylo zapotřebí, protože to byl pozeňnaný olej.

307 Nedej na nějaké prožití ze semináře. Přijmi Slovo Boží a nech ho kapat a sleduj, jak se to bude naplňovat.

308 Ona řekla: „Dobře, ale o jaký druh kapání se jedná? Možná bych měla vzít něco ze Žalmů?“

Matouš 6:33; Lukáš 12:31; Skutky 2:38

309 Vezmi to, co jsem ti řekl: „Čiňte pokání a ať se každý z vás dá

pokřtít ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a budete naplněni z této Kapky.“ Jen to tam nech kapat a budeš tou Kapkou naplněn. To je Kapka, kterou Petr použil o Letnicích. To je Kapka, kterou používal Pavel. To je Kapka, kterou používali všichni učedníci, a to ostatní bude přidáno. Jen vezmi tu Kapku a následuj to naskrz, a to všechno ostatní bude v pořádku.

³¹⁰ Staň se slabý! Vyprázdni se! Vyprázdni všechno, a od té chvíle to začne kapat a Bůh se postará o ten zbytek toho kapání. Jen to udělej. Jen klekni a přijmi to z celého svého srdce. Jen to teď vpust do srdce a řekni: „Bože, já tomu věřím z celého srdce!“ A Bůh se o ten zbytek Kapek postará. Bude to naplněno, budete naplněni Duchem svatým.

³¹¹ Tedy, oni měli pět malých bochníků a dvě ryby. Podívejte, co s tím chtěli udělat? Přišli a řekli: „To je vše, co jsme sehnali. Jsme v koncích. Nenašli jsme nikde ani jeden bochník navíc. Nikdo už nic nemá.“ A ten malý chlapec, možná to byl ve škole ulejevák; šel ráno do školy a „šel za školu“ a šel si sem zarybařit. A my jsme se s ním setkali tady u potoka a on přišel poslouchat. A tady má těch pět chlebů. Díky Bohu za toho malého chlapce! Ó, ano. Řekl: „Jedinou věc, kterou tady máme, co se týče obživy, je tady tato malá kapka.“

Matouš 14:18

³¹² Ježíš řekl: „To bude stačit. Přineste to sem,“ vidíte. „Přineste to sem, podejte mi to. Podejte mi tu malou kapku. Já se o ten zbytek postarám. A vy jen rozdávejte dál, tak jak vám budu podávat z této kapky.“

Skutky 2:38

³¹³ Každý z vás má dnes ráno ve svém srdci Kapku ze Skutků 2:38. Jen to odsud vezměte a sledujte, jak On pro vás začne lámat chléb života. Čiňte pokání, dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů a pak uvidíte, jestli Duch svatý nezačne kapat do vašeho nitra. A bude kapat na to a bude kapat na tamto a kapat tady a kapat tam a kapat sem a z toho bude naplnění Duchem svatým! To je pravda!

³¹⁴ Nemusíte kvůli tomu chodit do seminářů. Nemusíte být chytrí. Jediná věc, kterou musíte mít, je, abyste rozpoznali, že nic nevíte. A ať se vás Bůh zmocní, On se o ten zbytek postará.

Matouš 14:18

³¹⁵ Dobře, pak ten hlas řekl: „Přineste mi to sem.“ Právě to si Bůh přeje dnes ráno, abychom mu přinesli spoustu prázdných nádob a On

se o zbytek postará. Ano, přátelé.

316 Slepý Bartimeus seděl u brány, otrhaný, vyzáblý, ach, v tom nejslabším okamžiku, když najednou uslyšel hlas, který říkal: „Přiveďte ho sem.“ To je pravda, někdy se to stává ve vašem nejslabším čase.

Jan 20:13, 15

317 A tady u hrobu vidíme zarmoucenou Marii. Její dítě, její Syn byl zabit, a tak dále. Všechny naděje byly ty tam. Přišla Ho nabalzamovat a nenašla tam dokonce ani Jeho tělo. A tu uslyšela hlas: „Proč pláčeš, ženo?“

318 Ona pověděla: „Odnegli mého Pána. A já...“ Chudinka, její dítě bylo zhanobeno. Svlékli Ho a obnaženého Jej pověsili tam na dřevo a ukřižovali. Přibili Ho hřeby, potom co prohlásil, že byl Mesiáš, potom co ona poznala, že ji zastínil Duch svatý a porodila to dítě. Bylo to dítě Boží. Viděla Jeho skutky, a tak dále, a viděla také v tom nejslabším okamžiku...

319 A tam se Ježíš musel postavit proti ďáblovi, postavit se proti těm organizacím, postavit se těm farizeům a stal se tak slabý, že se podrobil až na smrt a umřel jako hříšník na kříži; nesl naše hříchy. Proroci citovali zrovna tyto žalmy celá staletí předtím, než On pronesl tatáž slova, která vyřkl na Golgotě, a oni to neviděli. Jejich velké církevní...

Žalm 22:14, 17

320 „Bože můj,“ řekl David, „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Žalm 22: „Mohl bych sečíst všechny kosti své, oni pak hledí na mne, zírají. Kývají hlavami, říkají: ‚Věřil Bohu... zachraňoval jiné a sebe zachránit nemůže.‘“ A všechny ty věci, které proroci říkali, byly zrovna tady. A Ježíš umíraje držel se těchto slov a podrobil se Bohu; ten Emanuel se stal tak slabý, že se tomu podrobil až na smrt, až po hrob a Jeho duše šla do pekla. Slabost! Ale z toho úplného vydání se o velikonočním ránu vzešlo to, co si proklestilo cestu z těch nejnižších...

321 On byl ten nejvyšší a stal se nejnižší. Přišel k těm nejnižším lidem, sestoupil do toho nejnižší položeného města. A ten nejmenší muž ve městě se na Něj musel dívat shora. A odtud šel na smrt a ze smrti sestoupil do hrobu a z hrobu do pekla, tak nízkou jak se jen mohl dostat; o nižší části pekla už nebylo pomýšlení, a On tam přišel.

322 Ale odtamtud Ho začal Bůh pozvedávat. Skrže ráj, odtamtud do hrobu a z hrobu do Slávy. A tak vysoko, že musí pohlížet seshora, aby uviděl nebe. Vyvýšil Jeho trůn v nebesích!

Matouš 27:54; Matouš 28:2; Jan 20:13, 15

323 Když tam ta chuděra matka se zlomeným srdcem stála, ona si to neuvědomovala: „Vzali mého Pána a nevím kam.“ To byla ta nejslabší hodina, jakou kdy prožila. Její Pán byl pryč. Oni Ho ukřižovali. A ještě potom, když Ho ukřižovali, k dovršení hanby Jej pověsili nahého před zraky lidí; pak Mu probodli bok a On na kříži krvácel a volal a země se trásla; celá nebesa poznala, že umřel. Sňali Ho ztuhlého a studeného a položili do hrobu. Pomyslela si: „Poslední poklona, jakou mohu prokázat svému milovanému dítěti, je, abych Ho nabalzamovala, a teď Ho vzali pryč.“ A ona tam stála a plakala; ta chuděra matka stojící tam plakala a vzlykala. Ó, ten nejslabší okamžik.

„Proč pláčeš, ženo?“ ozval se za ní hlas.

324 Ona si pomyslela, že to byl hlídač na hřbitově a řekla: „Ó, oni vzali...“ Byla tak slabá, že se nemohla ani otočit. Řekla: „Byla jsem vzhůru tři dny a tři noci. Stála jsem a sledovala ukřižování. Sledovala jsem svého milovaného, o kterém vím, že byl Syn Boží. Víím, že byl! A přesto oni... (A stále se dívala jiným směrem a On stál za ní) a oni Ho odnesli, ukřižovali Ho. Viděla jsem, jak křísil z hrobu mrtvé. Viděla jsem, jak konal zázrak za zázrakem. A víím, že Duch svatý... Bůh zná moje srdce, byla jsem úplně nevinná a Duch svatý mi dal toho Chlapce, aniž bych poznala muže. A víím, že je to pravda! Viděla jsem, jak byl zneuctěn a... Jak z Něj strhli oděv a pověsili Ho tam a obnažili. Umíral tou nejbrutálnější smrtí. Miluji Ho. Nezajímá mě, co mu udělali. Chci Ho pochovat. Chci mu poskytnout náležitý pohřeb, a oni Ho odnesli. A den za dnem je moje srdce zlomeno. A nacházím se v takovém stavu. Nevím, co s mým Pánem udělali.“

Matouš 26:32

325 On řekl: „Marie.“ V tu chvíli byla posilněna. Amen! „Jdi a řekni mým učedníkům, že se s nimi setkám v Galileji.“ Ó, aj!

2. Korintským 12:10

326 V té slabosti se stali silní. Když jsi slabý, tak jsi silný.

Jan 21:15-17

327 Petr, když se vrátil, šel lovit ryby; jeho povoláním byl rybolov. Svým způsobem mám jeho povolání rád. A on tam šel lovit ryby; byl úplně odrazen, uvědomoval si, že zapřel Krista. Ó, aj! Slyšel, jak tam stál ten prorok a říkal: „Petře, ty říkáš, že mě miluješ?“

Lukáš 22:23; Jan 21:15-17

328 Odpověděl: „Ó, Pane, Ty víš, že Tě miluji.“ Řekl: „Já Tě miluji. Jsem připraven za Tebe umřít.“

Matouš 26:34; Marek 14:30; Lukáš 22:34; Jan 13:38

329 On řekl: „Petře, ty si jen myslíš, že to míníš vážně, ale ty mě třikrát zapřeš, ještě než... ty Mě třikrát zapřeš, dříve než kohout zakokrhá. Vidiš, ty mě třikrát zapřeš, než kohout zakokrhá.“

330 A když zjistil, že se to stalo; když On tam stál a Petr řekl: „Neznám Ho! Ne, o těch letničních, kteří tam jsou, nic nevím.“

331 (Teď není vhodná chvíle, abych přestal kázat, to jenom moje hodinky jsou nějak zaujaté.) Já vím... (Vím, že bych měl skončit, ale v této chvíli nemohu, rozumíte, musím to nějak přivést ke konci.)

Matouš 26:69-75; Marek 14:67-72; Lukáš 22:56-62; Jan 18:17, 25, 27

332 Řekl: „Vím, že jsem Ho zapřel. Zapřel jsem Ho v přítomnosti Piláta. Zapřel jsem Ho v přítomnosti...“ Když ta obyčejná žena přišla a řekla: „Nejsi jeden z nich?“

„Ne!“ A dokonce se i zapřísáhl. Ó, ocitl se v hrozném stavu. Ale zapřel Ho. Viděl Ježíše, jak tam stál a podíval se... A právě tehdy zakokrhál kohout a On se ohlédl dozadu na Petra. Petr odešel. Ó, on byl znechucen sám sebou, řekl si: „Proč já vlastně ještě žiju?“

333 A tak řekl: „Myslím si, že bych se měl vrátit k rybolovu. Nemohu už déle kázat, prostě se vrátím a začnu rybařit.“ Vrhł své síť a lovil celou noc, ale nechytil ani rybičku. Byl ve slabém bodě. Neměl nic. Byl sám sebou odrazen, dospěl ke konci svých schopností.

334 Myslel si, že byl velkým mužem, usekl takhle sluhovi velekněze ucho. No, pomyslel si, že byl někým velkým, vidíte, že se něčemu naučil. Ale nevěděl nic. Musel na všechno zapomenout.

335 A tak když se tam nacházel, řekl si: „Dobře, vím jenom jedno — jsem rybář. Můžu se stále postarat o sebe lovem ryb.“ Vrhł síť a lovil celou noc, ale nic nechytil. Ó, jaké znechucení! Pokaždé, když síť vytáhl, byla prázdná. Byl tak znechucen! Nacházel se v tom nejslabším bodě a řekl: „Nejraději bych z téhle lodě vyskočil. Nestojím za nic.“

A najednou slyší: „Děti, máte nějakou rybu?“

336 Podíval se ke břehu a tam stál nějaký muž. Odpověděl: „Celou noc jsme se lopotili a neulovili jsme nic. Myslel jsem si, že jsem rybář.“

„Jsi to ty, Šimone?“

337 „Ano, pachtil jsem se celou noc a nechytil jsem nic. Ó, žádné ryby tam nejsou.“

On řekl: „Dobře, hod' tedy síť na tuhle stranu.“

338 „Dělali jsme... Co?“ Pak se zeptal: „Na tuhle stranu? To jsme přece dělali!“

„Vrhni síť na tuhle stranu.“

339 A tak vrhl síť a zatáhl. Řekl... Tehdy se stal silný. Ó, aj! Popadl svůj starý rybářský plášť, ovinul si ho kolem sebe a řekl: „Bratři, to je On!“ A předběhl všechny ostatní ke břehu... než stačili přiveslovat, i když spěchali, jak jen mohli. On je plaváním předstihl, s pláštěm ovinutým kolem sebe, a vyšel na břeh. Proč? Když byl silný, nemohl udělat nic, ale když zeslábl, pak se stal silný. Ó, ano.

340 Ó, Boží strategie znamená vyprázdnit lidskou nádobu a pak pomocí ní zatřást světem. (Ještě krátce a půjdeme domů.) Jako o Letnicích; co oni udělali o Letnicích? Zabralo jim to deset dnů, aby se vyprázdnili. Ale pak tam všichni stáli se svými nastavenými nádobami a Bůh vzal sám sebe a naplnil je. A tím to bylo u konce! Oni zatřásli světem... On se do nich vlil.

341 A to my dnes potřebujeme. Dnes potřebujeme prázdné nádoby, ó, ano, pánové, aby je Bůh mohl naplnit. A vy je nemůžete vzít... (Musím tady hodně věcí přeskočit.) Bůh si je nemůže použít tak dlouho, dokud jsou plné. Pokud jsi naplněn teologickým cvičením, Bůh tě nemůže použít. Bůh musí mít prázdné nádoby, aby je mohl naplnit.

342 Vždyť Eliáš neřikal: „Jdi a půjč si nějaké nádoby s olejem a uvidíme, jestli neusmlouváme vyšší prodejní cenu a něco na tom vyděláš, abys mohla splatit dluh svému sousedovi.“ On řekl: „Jdi a přines prázdné nádoby. To je vše, co potřebuješ.“

343 A tak tomu bylo o Letnicích. Oni měli prázdné nádoby, a tak je Bůh mohl naplnit. Bratře, to je požadavek dnešního dne. V tomto dni to tak musí být. Buď to budeme mít nebo zahyneme. Teď bych chtěl zakončit. Poslyšte: musíme to mít, jinak zahyneme! Ó, ano.

344 Ty veliké církevní mašiny, které máme, ty velké církevní mašiny jsou zakarbonovány. Jsou plné duchovního karbonu. (Bratře Collinsi, kde jsi, a bratře Hickersone; přemýšlím zrovna o špatné klikové hřídeli.) Stalo se něco zlého. Používají špatný druh paliva, je to zakarbonováno. Používají zkušenosti ze semináře místo Ducha svatého.

345 Naše velká probuzení v zemi, ti významní muži, naše uzdravovací kampaně selhaly. Uvědomujeme si to! Podívejte na našeho šlechetného evangelistu Billy Grahama, procházel národem tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět. A k čemu to bylo dobré? Oral Roberts,

uzdravovací kampaně na každém místě, a je to čím dál tím slabší.

³⁴⁶ Protože se to vše zakládá... Baptista, presbyterián, Sborny Boží a všechny ostatní různé organizace; a oni je dávají dohromady; a k čemu? Velká církevní mašina, a Bůh to všechno kvůli tomu naplnil karbonem. A teď to jen supí: „baf, baf, baf, baf“ a „baf, baf, baf,“ trošku sem, trošku tam. Je to vyřízeno! Je s tím konec! Došlo palivo, dolévali jste tam vodu, je to vyřízeno. Ano. Defekty na kolech na obou stranách. Jak hrozný stav. Ta církevní mašina se prostě zastavila!

³⁴⁷ A, bratře, víko pekla se uvolnilo. To je pravda. Celé proudy démonických sil se rozlévají všude kolem dokola. Podrobují si národy. Podrobují si politiky, takže všechno je prohnité až do morku kostí. Podrobují si církve, takže neznají nic než denominaci.

Zeptáš se: „Jsi křesťan?“

„Jsem metodista.“

„Jsi křesťan?“

„Jsem letniční.“

³⁴⁸ To neznamena nic víc, než bys řekl, tak jak jsem se o tom už oňehdy zmínil, že jsi prasetem nebo vepřem nebo koněm nebo čímkoli jiným. To s tím nemá nic společného. Křesťan jsi, když jsi znovuzrozen a naplněn Duchem svatým — a ne předtím — a když jsi zcela poddán Duchu. Pokud nejsi poddán Duchu, pak nejsi znovuzrozený a nemáš Ducha svatého. Můžeš sice mluvit v jazycích a třást se, poskakovat, pobíhat a dělat všechny možné...

1. Korintským 13:2

³⁴⁹ Pavel řekl: „Mohu vírou přenášet hory, mohu uzdravovat nemocné, mít veškeré biblické poznání, mohu chodit do semináře a vyučovat všem těm nesmyslům, a tak dále,“ a řekl, „přesto jsem ničím!“ Haleluja!

Matouš 15:9; Marek 7:7

³⁵⁰ Ó, aj, můžeme mluvit o pokličce na čajové konvici! Démoni krouží kolem dokola, démonické síly pod názvem křesťanství, „vyučují naukám a příkázáním lidským“, teologickým doktrínám ze seminářů, které se vzdalují od Bible.

³⁵¹ Haleluja! Kdo je schopen... kdo je dost silný, kdo je dost moudrý, kdo je dost mocný, aby zkontroloval toho Legiona? Svlékající oděvy z našich žen ve jménu kazatelů — metodistů, baptistů, a dokonce letničních. Tváře zmalované jako Jezabel a vyparáděné účesy a kalhoty

jako muži a naši kazatelé v sobě nemají ani špetku odvahy, aby jim to řekli. Jsou posedlí ďábly! Byl to Legion, který ze sebe strhnul oděv. Kdo je ten řvoucí ďábel?

³⁵² Kdo je dost silný? Který druh denominace je schopen se s ním utkat? On se procházel mezi těmi náhrobními denominačními kameny a řval: „Dny zázraků pominuly. Nepotřebujeme Ducha svatého.“

Jan 14:12

³⁵³ Kdo může zkrotit toho ďábla? Bůh! Nejsme schopni to udělat pomocí denominace. Nejsme to schopni docílit církevními silami. Ale jednou se ozval hlas, který to byl schopný udělat, amen, a zkrotil ty ďábly a vrátil jim zdravý rozum a oblékl je. Tentýž hlas nám dal zaslíbení: „Skutky, které dělám já, budete dělat i vy.“ To nikdy neuděláte pomocí církevního paliva v zakarbonovaném autě. Nikdy to nedocílíte v organizaci. Dosáhnete toho, když se vyprázdníte a stanete se nikým. To je jediný způsob, jak to dosáhnout. My nepotřebujeme novou organizaci.

³⁵⁴ To, co potřebujeme; ó, Bože, právě cítím, jak to tady v této chvíli protéká. To, co potřebujeme, je prorok Boží, který povstane s Božím hromem, s duchovním bleskem, který tím světem zatřese a přivede svět k tomu, že se zastydí! Haleluja! Prázdny nádoby, to je to, co potřebujeme. To je pravda. Vyvolaná církev, nepatrná menšina, která přijme Boží moc a požehnání Jeho poselství. Haleluja! To my potřebujeme.

³⁵⁵ „Staň se slabý, abys mohl být silný. Já porazím každého ďábla. Způsobím, že vzdělanci se zastydí. A přivedu muže a ženy Bohem povolané a jenom ty.“

Matouš 24:37; Lukáš 17:26; 1. Petrova 3:20

³⁵⁶ Pamatujte: „Jak bylo za dnů Noe, tak bude i při příchodu Syna člověka.“ Bylo zachráněno osm duší. Za dnů Eliáše bylo pouze sedm tisíc, kteří to měli. Ó, pomyslete, v jakém čase žijeme. Když se Jan zjevil na scéně, ta nepatrná církev byla zcela určitě v menšině, ale byly tam prázdné nádoby, do nichž mohl být nalitý olej. Haleluja!

Bože, dej, abychom se vyprázdnil.

³⁵⁷ Mějte prázdné nádoby. Staňte se slabí! Popřete vaše schopnosti! I vy, kteří posloucháte rozhlas... ne rozhlas, ale spíše ty pásky, kamkoli ony dorazí. Vyprázdňte se, vylijte se na Boží oltář jako oběť. A ať sestoupí anděl s řeřavým uhlem a naplní tyto nádoby mocí všemohoucího Boha. A pak tě udělá silným a dá ti milost, že se

postaviš.

Skloňme na chvíli hlavy.

358 Ó, Pane, další nedělní ráno je za námi a seděli jsme tady v tom slavnostním shromáždění, kde muži a ženy, kteří Tě poznali; kde přebývá Tvůj Duch v jejich srdcích a oni Ti věří a jednali na základě každého Slova, které jsi nám zaslíbil. A my Ti za tyto lidi děkujeme.

359 A můžou tady v této zemi být i další, kam dorazí tyto pásky a kde malé, pokorné ženy a muži je přinesou do svých domovů a do svých kmenů v jiných zemích. A ať poslouchají, Pane, a pochopí a vyprázdní se, aby je mohl Duch svatý naplnit.

Skutky 2:41; Skutky 8:12

360 Jsou tady dokonce dnes ráno mnozí, Pane, kteří se vyprázdňili od chvíle, kdy jsme začali kázat a kteří si uvědomili, že příliš důvěřovali svým vlastním myšlenkám a svým vlastním schopnostem a důvěřovali bystrosti svých vlastních lidských rozumů, které nejsou před Bohem nic než ohavnost. Ó, Bože, ať se teď vyprázdní, ať se v pokoře podrobí a přijdou pro naplnění Duchem. Vyslyš, Pane.

V Bibli je řečeno: „Všichni, kteří uvěřili, se dali ochotně pokřtít.“

361 Tady v této budově, Otče, sedí obyčejná žena, sedí někde tam vzadu. Vzpomínám si na paní Hicksovou, jak za mnou jednou večer přišla a ona tam ležela, jen kosti a žíly potažené kůží, požírala ji rakovina. Její manžel ještě nebyl křesťanem. A vzpomínám si na tu modlitbu, kterou jsem se toho večera modlil: „Bože, pošli za lvem malého Davida s jednoduchým prakem, aby tu ovečku přivedl zpět.“ Řekl jsem: „Ta rakovina se zmocnila mé sestry. To je ďábel. A já vím, že Ty jsi Bůh. Viděl jsem Tě, Pane, a znám Tě. Mluvil jsem s Tebou a Ty jsi mi odpovídal. A teď jdu za Boží ovci; rakovino, opusť ji!“ Pak jsem jí ve jménu Ježíše Krista přikázal, aby se vrátila domů. A její manžel, který to nevzdal, tomu Slovu uvěřil a vzal svou manželku domů. Ona je dnes ráno tady, velká, silná, zdravá žena. Rakovina je ta tam. Ona dnes ráno přichází, aby byla pokřtěna ve jménu Ježíše Krista. Ó, Pane, jak Ti děkuji za tu prázdnou nádobu, která je připravena, aby byla naplněna. Bože, prosím, abys požehnal její duši.

362 Pane, to je jenom jeden z mnoha příkladů. Prosím, Bože, aby Tvé požehnání spočinulo slavnostně se vši vážností na tomto obecenstvu.

363 Zůstala jenom jedna věc, Otče, kterou mohu vidět. Buď někde povstaneš s nějakými prázdnými nádobami a způsobíš, že se ten svět

zastydí nebo rychle pošleš Ježíše, protože konec je tady. Pane, zůstaly již pouze dvě věci, které je zapotřebí udělat, a my to musíme okamžitě uvidět, protože si uvědomujeme, že jsme na konci: buď uvidíme povstat něco mocného, nebo uvidíme příchod Páně.

³⁶⁴ Všechna proroctví jsou vyplněna. Poslední věc, předtím než církev vstane z mrtvých, předtím než bude vzata ve Zjevení třetí kapitole, byl příchod posla k Laodicejskému církevnímu věku, který obrátí srdce lidí zpět k raným otcům, přivede je k regulérním Letnicím, o kterých tvrdí, že je mají. Budou tisíce tisíců jako za dnů Noe, Pane, kteří budou zatraceni. Mnozí z nich budou zatraceni. My už vidíme, jak se to vyplňuje, Otče.

³⁶⁵ Přijď, Pane Ježíši, vychvátit svou Církev. A bude-li to Tvá vůle, Pane, ať krátce před vytržením Církve povstane moc. Ó, Bože, naplň tyto nádoby. Zvedni je, Pane! Zatřes ještě jednou tímto světem! Víme, že už bude pozdě, nebude již pokání. Bude pro ně příliš pozdě, ale ukaž svou sílu, Pane! Naplň tyto nádoby a zatřes tímto světem tak, jak jím ještě nikdy zatřesenáno nebylo. A pak vezmi svou Církev. A zanech svět v jeho zmatku, ve němž se nachází. Ó, Bože, jak oni zápasí.

Zachariáš 13:6; Zachariáš 12:10

³⁶⁶ A pak víme, že ten velký Duch svatý přejde k Židům. Když jsme pozorovali těch 144 000 stojících na hoře Sinaj (*Sión*), stojících s Beránkem, nevěsta byla už v nebi. Byla už vzata a Beránek se vrátil (Josef), aby se dal poznat svým lidem. A Bible říká, že budou zdrcení, když uvidí, jak On tam stojí. Když se dá poznat, oni řeknou: „Odkud máš ty jizvy?“

On řekne: „Z domu mých přátel.“

A oni řeknou: „To je Ten, kterého jsme ukřižovali.“

1. Mojžíšova 45:5

³⁶⁷ A On řekne to, co Josef: „Netrapte se, protože Bůh to učinil, aby zachránil život pohanů. To nebyla vaše vina.“ A pak řekl, že se rozdělí na jednotlivé rodiny a budou truchlit, jako kdyby byl z jejich domů vzat prvorozený syn.

³⁶⁸ Ó, Otče, ten den je nablízku, to je konec těch sedmdesáti týdnů. Ten čas je nablízku, Pane.

³⁶⁹ Ó, Bože, ať se tento hlas, hlas pravdivých Božích proroků pozvedá proti těm moderním dámám dnešní doby, proti této moderní církvi, proti této moderní církevní teologii.

370 Zatřes těmito kazateli, kteří se bojí mluvit pravdu. Ó, Bože, vezmi tyto muže a zatřes jimi jako ještě nikdy předtím. Ať se za sebe zastydí.

Lukáš 12:32

371 Ale s jistotou víme jedno a můžeme na tom s plnou důvěrou odpočinout, že nikdo nemůže přijít, jestli ho nepřitáhne Otec, a že přijdou všichni, které mu Otec dal. Dosáhnou jen tak daleko, jak ohledně nich bylo zamyšleno. Ale Ty jsi řekl: „Neboj se, maličké stádo, neboť se vašemu Otci zalíbilo dát vám království.“ Víme, že to je pravda. Ty jsi nás po celou dobu varoval, že když nastane ten čas, že jich bude velice, velice málo připravených. Pak nastane velké zmrtvýchvstání a všichni vykoupení, kteří byli vykoupeni napříč věky, povstanou. Ale v tom posledním dni, právě na konci času, se Církev bude nacházet opravdu v menšině.

372 A tak to vidíme, Otče. Vidíme poselství tohoto dne. Vidíme jeho odmítnutí, vidíme ten rozpad, vidíme všechny tyto věci.

373 Shledáváme, že Tví lidé vyznávají, že jsou ničím. Zkrátka chtějí být naplněni Tebou, Pane. Prosím teď, abys skrze ně, na několik dnů před příchodem Páně, zatřásl tímto světem.

Žalm 103:2, 3

374 Nacházejí se teď mezi námi nemoci; jsou zde lidé, kteří potřebují fyzické uzdravení. My jim nedovolíme odejít, Pane, protože bylo řečeno: „Nezapomínejte na všechna dobrodiní Jeho, protože On odpouští všechny naše nepravosti a uzdravuje všechny naše nemoci.“ Prosíme, aby Jeho velká uzdravující moc byla s každým, kdo je tady. Jestli Ty jsi schopen spasit duši, bez jediného pohybu; stačí, že se jeho srdce povznese k Tobě; o co víc můžeš uzdravit tělo!

375 Leží tady kapesníky. Žehnám je ve jménu Pána Ježíše, stejně, jak to dělal ten velký apoštol Pavel. A ať je každý, kdo tyto kapesníky přinesl, uzdraven. Ať jsou narušené domy obnoveny. Ať malé děti bez otce, bez matky, ti, kteří se nacházející v rozvodovém řízení, ať je ten domov znovu sjednocen. Vyslyš, Pane. Uzdrav teď pro svou slávu všechny nemocné a postižené.

376 A, Pane, my, kteří o to usilujeme, pozvedáme naše nádoby, pozvedáme naše zraky, naše srdce k Tobě, popíráme jakýkoliv náznak toho, že jsme nějak spříznění s tímto světem. Bible říká, že Abraham odešel ze svého domu, opustil své město, aby putoval do země zaslíbení, a vyznával, že nebyl z tohoto světa, ale že byl poutníkem a přichožím. Abraham, Izák a Jákob, všichni, jež měli toto svědectví, že

nejdou z tohoto světa, oni prostě prohlašují, že existuje město, jehož Stavitelem a Tvůrcem je Bůh a že oni tam směřují.

377 Ať jsou právě teď, zatímco se modlím, všechna srdce změněna, Otče, a ať se postoje změní. A až nastane bohoslužba křtu, ať se to lidí tak dotkne, že lidem, kteří na tyto věci nikdy nepomýšleli, to bude zjeveno. A Ty jsi řekl, že pošleš všechny, které jsi povolal.

378 Teď to všechno svěřuji Tobě, Pane, spolu s tímto neuspořádaným poselstvím z ubohé nádoby, v níž nic není, Pane. Prosím, abys vzal tato slova a roztavil je v lidských srdcích, aby už nikdy nemohli tyto věci opustit. Vyslyš, Pane. Svěřuji to teď Tobě, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

1. Královská 18:21

379 (Nějaký bratr přináší poselství:

„Ano, mluvím dnes k vám, můj lide. Říkám, slyšeli jste Slovo živého Boha. A říkám, že mnozí z nich se zrovna nacházejí v údolí rozhodnutí. Buď budou dbát na slova mého proroka, která byla dnes předložena a budou se Mnou ve Slávě v tom přicházejícím dni. Říkám vám, kráčejte cestou, kterou jsem před vás položil. Protože říkám, těsná je brána a úzká cesta a jen málo přes ni vchází. Ale říkám, že jsem ustanovil tento den, abyste uposlechli Má přikázání. Protože ti říkám dnes ráno, Můj proroku, říkám ti, že jsi dobře rozlomil chléb života. A ve tvém srdci se domníváš, že stojíš sám. Ale říkám ti: budu mít lid, jenž se Mnou v onen den přijde, neboť pravím, že veliká večere je připravena, kdy se všichni tito shromáždí kolem trůnu a ty budeš se svými milovanými, kteří tě předešli, tak praví Pán.“)

Zatímco se rozhodujete, rozhodujte se. „Proč byste měli pokulhávat na dvě strany?“ Slyšeli jste, co On řekl. Je-li Bůh Bohem, služte Mu. Je-li svět bohem, pokračujte dál, rozumíte. Pokud je denominační cesta správná, držte se jí. Ale jestli má Bible pravdu, následujte ji. Zvolte si v této hodině, komu chcete sloužit.

380 A teď zpívejme v Duchu tuto písničku. Bible říká: „Zazpívali

žalm a odešli.“ Zazpívejme tuto starou slavnou píseň „Miluji Jej“; s našimi před Ním skloněnými hlavami a srdci:

*Miluji Jej, (teď se rozhodněte, co chcete udělat)
miluji Jej, protože On dřív miloval mě,
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

³⁸¹ (Bratr Branham si brouká „Miluji Jej.“) Chcete se rozhodnout pro Krista? Ne tak docela rozhodnout se — zkrátka se vyprázdnit. „Pane, nejsem dobrý. Není ve mě nic dobrého. Dovol mi zapomenout všechno, co jsem kdy v minulosti znal. Teď přicházím, Pane Ježíši, ať tyto věci nepřejdou nad mou hlavou. Dej, abych je mohl přijmout a byl naplněn Tvým Duchem, Pane. A dej, abych počínaje tímto dnem byl celý Tvůj.“ Prosím teď, modlete se tou jednoduchou modlitbou k Bohu — v jednoduchosti, tuto modlitbu, děti, všichni.

*Beránku z Golgoty, Božský spasiteli,
(čítejte pokání ve svých srdcích)
slyš nyní můj hlas, když se modlím;
sejmi všechny mé hříchy;
dej, abych od tohoto dne
patřil zcela Tobě!*

*Když bloudím ve tmě bludištěm
a žal se vůkol mě rozprostírá,
buď mým Vůdcem;
přikaz temnu se proměnit v den,
utři slzy žalu a nedovol mi
nikdy od Tebe odejít.*

³⁸² (Bratr Branham si brouká „Má víra k Tobě zří.“) Ti, kteří uvěřili, kteří se před Bohem vyprázdnili a jsou rozhodnutí, že nic jim nemůže překazit, a že už nikdy nejste schopni vyznat nějakou schopnost; ti z vás, kteří si to přejí jasně vyjádřit, aby jejich rozhodnutí před Bohem bylo pravdivé a skutečné, bazén s vodou je tady připraven ke křtu. Ať jdou ženy na mou pravou stranu a muži na levou. Bohoslužba křtu se bude konat za chvíli. Ti, kteří jsou vyprázdnění, jsou hotoví nevěřit, co říká nějaký kazatel, nějaká církev, nějaká denominace, ale přijmou cestu Páně a uvěří tomu „Tak praví Pán“, ať teď přijdou.

Když kráčím ve tmě bludištěm...

Tady budou ženy a tady muži. To je vaše výzva k oltáři: „Kteríkoli uvěřili, přišli a byli pokřtěni.“

*... mým Vůdcem,
přikaz temnu se proměnit v den,
utři slzy žalů a nedovol mi
nikdy od Tebe odejít.*

383 Kolik žen se tady nachází dnes ráno — říkám to ve jménu Pána Ježíše — kolik z vás se stydí za tyto krátké vlasy, které máte a chcete, aby jim Bůh ve své milosti dovolil narůst? Bůh vám požehnej.

384 Kolik z vás mužů se stydí, že dovolilo svým manželkám kouřit cigarety a chodit v kalhotách, které ve skutečnosti náleží vám?

5. Mojžíšova 22:5; Židům 12:14

385 A Bible říká: „Je to ohavnost v Božích očích.“ Víte, že Bůh se nemůže změnit? On se nemění. Má jednu povahu, a to je svatost. Je neměnný. A pokud se nestaneš jako On, pak Ho nemůžeš uvidět: „Bez svatosti nikdo neuvidí Pána.“ A jestli nošení kalhot působí Bohu, že mu je špatně od žaludku a chce se mu zvracet; je z toho nemocný; a ohavnost, špína, jak bys potom mohl... pokud máš v sobě takového ducha, jak bys mohl někdy přijít do nebe? Jak se můžeš dostat do nebe s krátkými vlasy, když Bůh řekl: „Je to hanba pro ženu, aby si stříhala vlasy.“ Ona popírá samotné principy manželství, jak být manželkou. Bůh se nemění. Je to Jeho Slovo, přítel. Raději poslouvejte.

386 A vy muži, kteří dovolujete vašim manželkám, aby to dělaly, nestydíte se za to? Nestydíte se?

387 Nebudte jako první dáma země. Budte jako Bůh. Vyprázdňte se z těch moderních trendů tohoto světa, aby Kristus mohl vlít samého sebe do vašeho nitra a mohli byste být opravdu naplněni Duchem svatým.

388 On to udělat nemůže. Nemůže to udělat, je to proti Jeho principům. Musel by jednat v rozporu se svým Slovem, a to On nikdy neudělá. Neudělá to tak dlouho, dokud ty se nesrovnáš s Jeho Slovem. Musíš tedy přijít... Musíme k tomu tedy přijít, dříve než můžeme cokoli udělat. Vy to víte. Každý z vás si to uvědomuje. Kolik z vás tomu věří, zvednete ruce? Samozřejmě, věříte tomu, udělejme s tím

tedy něco.

389 Bože, buď nám milostiv! Jak Ho potřebujeme! Jsme tady všichni pospolu. Teď si zapamatujte: před soudem, kde se musím postavit, (a to může nastat před setměním) budu postaven před každé slovo, které jsem vyslovil. Vidíte, budu před to postaven. Tedy, zapamatujte si, že tato nepravost už na mých rukou nelpí, je vzata z mého svědomí, je sejmuta z mé duše, je sejmuta z Boha.

390 Jestli nechcete... Pokud stojíte v tomto stavu a stále se necítíte odsouzeni (fííí!), co pak uděláte? Vězte, že Bůh s vámi nejedná, rozumíte. Jste tedy mimo. Jste mimo toho. Můžete být nadále velice nábožní, můžete náležet do církví, a tak dále, ale jste mimo toho. Slovo Boží vchází dovnitř a vyvádí osobu navenek. A to je právě to, co je přivádí zpět, rozumíte. A tak to je to Slovo. Prosím každého kazatele, každou osobu, kdekoliv, aby popřel to, co je proti Slovu Božímu. To je pravda. To tak není, rozumíte.

391 A tak budme opravdovými křesťany. I my, kteří usilujeme; ti z nás, kteří usilují, potřebujeme být srazeni a překypět. Ano, všichni to potřebujeme.

392 Bože, smiluj se nade mnou. Bože, vezmi mne a formuj mne. Po uplynutí tohoto týdne mám v záměru se postavit před Bohem, abych věděl, co mám dále dělat. Bože, přijmi mě. Vše, co je ve mně (a je toho hodně), to, co není dobré, Bože, odsekni to, modlím se za to dnes ráno. Obřež moje srdce, použij mou bytost. Učiň mne, Pane, učiň mne něčím, co... tím, čím chceš, abych byl. To je moje prosba.

393 Cokoliv chceš, aby bylo odejmuto, odetni, Pane. Ukaž mi to ve Slově, sděl mi to. A já půjdu a udělám to. Ať to Pán řekne a já jsem tady připraven, abych se s tím vyrovnal. Cokoli říká Slovo Boží, tím já chci být. Chci být křesťanem v Božím Slově a ať každé lidské slovo je lež a Boží pravdou. Nemělo by to být trendem tohoto času? Nemělo by to tak být, abychom tomu takto věřili?

394 (Díváš se, synu, na místo ke křtu? Ano, tady vzadu, bratře. Dobře, tady, tímto směrem.)

Skutky 2:38

395 Mnozí z vás by měli přijít, muži a ženy, věřící, kteří vyznávají své hříchy, aby se pokřtili ve jménu Ježíše Krista. (Tady bratře.) Ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a budete naplněni Duchem svatým.

Jan 20:23; Skutky 2:38; Skutky 7:51

³⁹⁶ Nuže, vy katolíci, to znamená odpuštění hříchů. Vy říkáte, že církev má moc odpouštět hříchy; a jakým způsobem církev odpouští hříchy? Bůh... Ježíš církvi řekl: „Komukoli hříchy odpustíte, budou mu odpuštěny. Komukoli je zadržíte, budou mu zadrženy.“ Jak oni na začátku odpouštěli... hříchy v té prvotní církvi? Volali je k pokání a pokřtili je ve jménu Ježíše Krista na odpuštění jejich hříchů. Nikoliv ve zpovědnici, v žádném případě! Ale oni, když tam stáli, činili pokání před Bohem ve svých srdcích a uvěřili. „A kteříkoli uvěřili, byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista a byli naplněni Duchem svatým.“ Amen. Milujete Jej?

Povstaňme.

³⁹⁷ Nuže, budou mnozí, kteří budou chtít počkat s bohoslužbou křtu. Pokud by chtěl ještě někdo přijít, uvěřil ještě někdo? Pojdte, na kteroukoliv stranu — muži na levou a ženy na pravou. Věřte Pánu Ježíši z celého svého srdce, ze všeho, co je ve vás.

Matouš 6:9-13; Lukáš 11:2-4

³⁹⁸ Teď skloníme společně hlavy, zatímco budeme opakovat tuto vzorovou modlitbu, jak to zcela rozhodně pociťuji, abych ji v této chvíli vedl. Skloňme hlavy a modlete se spolu se mnou. (Bratr Branham a shromáždění se jednohlasně modlí.):

Otče náš, který jsi v nebesích, ať se posvětí Tvé jméno!

Ať přijde Tvé království! Ať se stane Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.

Dej nám dnes náš každodenní chléb,

a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás do pokušení, ale vysvobod' nás od toho zlého.

Neboť Tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

³⁹⁹ Mějme hlavy skloněné. Teď bych chtěl poprosit bratra Neville, aby sem přišel a vyslovil požehnání, a to, co má na srdci a podal oznámení ohledně bohoslužby křtu, která je teď připravena.

⁴⁰⁰ Bůh vás žehnej, to je moje modlitba. Budu se za vás modlit a vy se modlete za mě. Opravdu potřebuji vaše modlitby.

